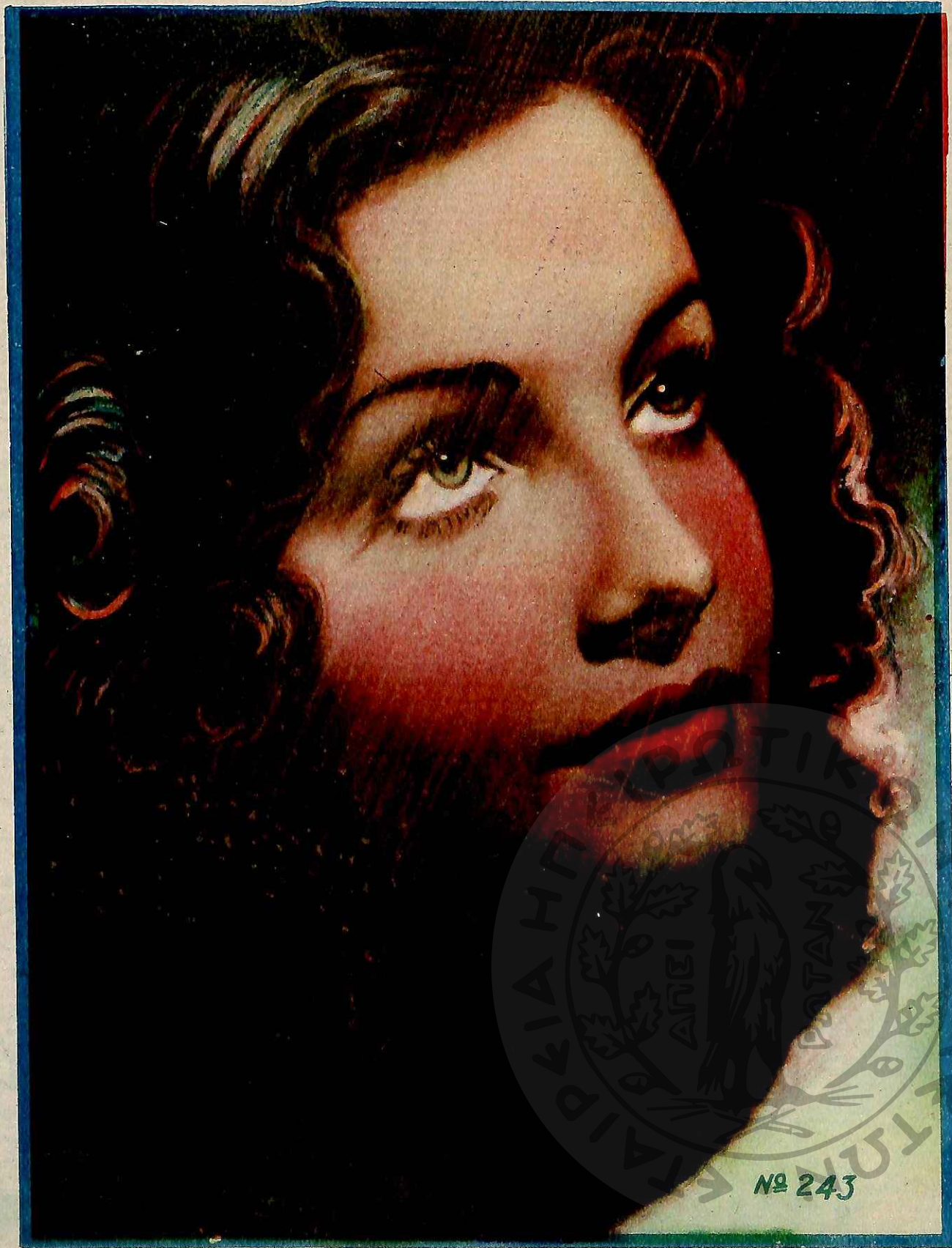

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 243

28 — Ναι, φύγε! Τώρα που ξεριζώσω τα φαρμακερά σου δοντία, τώρα που σε κυνηγούν σαν λυσσασμένο σκυλί όλες οι αστυνομίες του κόσμου, πηγαίνει όπου θέλεις!

— Η Πήρλ γύρισε απότομα. Την ίδια στιγμή όμως, μια κουρτίνα, έμπρός στην οποία σκετόταν, έπεσε ξαφνικά και την έσκαψε. Ένοιωσε να την τυλίγουν, να την σπώνουν, να την παϊνούν...

— Ο Ζαλαμώρ εκύτταζε μια σκιά, που χανόταν στο σκοτάδι, κρατώντας το ζωντανό εκείνο φορτίο...

— Έγινε το θέλημά σου, Θεέ μου! Φιθύρισε.

— Ο Μάκ και ο Καρλάουλ ώρμησαν, μέσα στο δωμάτιο και ρώτησαν ανήσυχα, μη βλέποντας πουθενά την Πήρλ Κρίσταλ:

— Ζαλαμώρ... Ύψιλότατε... Την αφήσατε έλευθερη;

— Δεν έβλεψα να ηρ κανείς ότι ο Ζαλαμώρ σκότωσε μια γυναίκα! Απάντησε ο μαχα-ραγιός.

— Μα αυτή δεν είχε γυναίκα! Διαμαρτυρήθηκε ο Μάκ. Σε παρέσυρε και πάλι η μεγάλη σου καρδιά, η αισθηματικότητα σου.

— Όχι, μουρμούρισε ο Γκάντν. Ίσως μάλιστα υπήρξε υπερβολικά αγριός και σκληρός, θέλοντας να εκδικηθώ για τη Ζαλαβί που υποφέρει!

— Τι θέλεις να πης; ρώτησε ο Μάκ με άπορία. Που είναι η Πήρλ;

— Στα χέρια του Σίκου - Χό! είπε ο Γκάντν. Οι δύο άλλοι κατάλαβαν και κωττάχθηκαν με φρίκη.

— Αν αυτή η μέγαιρα είχε κάμει κακό σε μένα μόνον, θα την άφηνα στην κρίση της Δικαιοσύνης! πρόσθεσε ο Μαχαραγιός. Αλλά, αφού είχε θλαφή τόσο την έκλεκτή της καρδιάς μου, η τιμωρία της έπρεπε να είναι σκληρή, ανάλογη με το φρικτό έγκλημά της!

XII

Σε μία παράξενη κάμαρα, δίχως πόρτες και παράθυρα, με τους τοίχους διακοσμημένους από φρικτούς δράκοντες, τα μόνα έπιπλα ήταν ένα τραπέζι με τέσσερις πολυθρόνες και ένα χαμηλό και πλατύ ντιβάνι.

Επάνω στο τραπέζι, βρισκόταν ένα κόκκινο κουτί. Και στο ντιβάνι ήταν ξαπλωμένη, αναισθητή, η Πήρλ Κρίσταλ. Ο Σίκου - Χό, καθισμένος απέναντί της, ακίνητος σαν άγαλμα, την κύτταζε με μία σκοτεινή έκφραση.

Μία λάμπα με κινέζικο άμπαζούρ φωτίζε την περιεργή αυτήν σκηνή, σκορπίζοντας λάμψεις και ακιές...

Η Πήρλ συνήλθε σιγά - σιγά. Αλλά το σώμα της δεν κουνιόταν.

Ανοιγόκλεισε τα βλέφαρά της, κύτταζε γύρω της, είδε τον Σίκου - Χό, έβγαλε μία φωνή χαράς και επεχείρησε να σηκωθεί.

Αλλά τα μέλη του σώματός της δεν έκαναν την ελαχιστή κίνηση.

— Βοήθησε με, Σίκου! φώναξε με άγνοια. Δεν μπορώ να κουνήσω ούτε το δαχτύλο μου... Μα τι μου έκανε αυτός ο καταραμένος;

Ο Άνατολίτης έμεινε άπαθής και άμιλητος. Η Πήρλ επανέλαβε τις μάταιες προσπάθειές της να σηκωθεί.

— Μα, Σίκου, τι είν' αυτό; ούρλιασε. Μιλώ, βλέπω, ακούω, και όμως δεν μπορώ να σηκωθώ, να κουνήσω! Τι έχω;

Τη κείλη του Σίκου πρόφεραν μία λέξη μόνον:

— Μη τ' ούλ!

— Η Πήρλ δεν κατάλαβε.

— Έμπρός, σήκωσέ με! διέταξε. Φώναξε ένα αυτοκίνητο. Θέλω να γυρίσω στο σπίτι μου.

— Άρχισε η τιμωρία σου, Πήρλ Κρίσταλ! της είπε στριγγά ο Σίκου - Χό. Σε λίγο θα συμπληρωθώ...

Ο τόνος του, η ματιά του, τα λόγια του, επάγωσαν το αίμα στις φλέβες της.

Ο Σίκου πρόσθεσε με απόβεια:

— Πλάσμα της αμαρτίας, αρνήθηκες, έπρόσβαλες, έπρόδωσες τόν έρωτα.

»Σ' αγαπάω μ' όλη μου την ψυχή, γυναίκα της πληρωμένης πόθνης. Για σένα σκότωσα, έκλεψα, δηλητηρίασα. Βούτηξα τα χέρια μου στο αίμα, για να θρίσκωμαι κοντά σου. Για χάρη σου, με περιμένει η καρμινιάλα!

»Εσύ ήξερες τη λατρεία μου και έπαιζες με την καρδιά μου. Μου μαϊνιγώνες τόν πόθο, προσφέροντας και παϊρνώντας αμέσως πίσω τήν ομορφιά σου.

»Κι' έγω ό ήλθιος σ' αγαπούσα!

Η νέα γυναίκα προσπάθησε να παιξη το τελευταίο χαρτί της.

— Και τώρα δεν μ' αγαπάς πιά; είπε με φωνή χαιδευτική.

Της απάντησε ένα στριγγό, άπαισιο γέλιο. Θέλωσε και πάλι να κινήθ, αλλά δεν μπόρεσε.

— Θυμήσου, γλυκεριά Πήρλ, εξακολουθώ σε ό Σίκου με μελιτολάκκη φωνή, ένα τη λεφώνημα που σου έκανε, κάποιο θράδυ, άργα ό Ίνδος Μαχαραγιός... θυμήσου τι είπατε μεταξύ σας...

Απάντησε ο αυτο τόν Ίνδο ότι ο Άνατολίτης Σίκου - Χό ήταν ένα παλινόσκυλο, ένας υπέρητος, μία στυμμένη λεμονόκουπα για πέταγμα!

Όταν σε ρώτησε αν τόν είχες έραστή σου, όπως έλεγε ο κόσμος, εσύ θυμώσες, τόν θεώρησες θανάσιμη προσβολή, δειδαίωσες ότι δεν θά έπεφτες ποτέ τόσο χαμηλά, ότι η υποψία αυτή έπληγυνε τη γυναικεία φιλοτιμία σου!

Η Πήρλ σκέφθηκε ότι ο Μαχαραγιός τή είχε φανερώσει όλα στον Σίκου, για να τήν καταστρέψ.

Προσπάθησε λοιπόν να τή διαψεύσει.

— Είπε μία αίσχρη ψευτιά αυτού τού θρωμο - Ίνδου! φώναξε.

Ο Σίκου έσκυψε λίγο πρός τόν μέρος της και είπε, τονίζοντας τις λέξεις του:

— Άκουσα με τ' αυτία μου τα λόγια που μου έσχίσαν την καρδιά. Δεμένος σε μία πολυθρόνα, φημμένος,, ακίνητος, είχα ένα τηλεφωνικό ακουστικό στό αυτία και παρακολουθούσα όλη τη συνομιλία σου με τόν Μαχαραγιό, χωρίς να μπορώ να σου φτύσω κατάμουτρα τόν μίσος που είχε αντικαταστήσει τόν έρωτα στην ψυχή μου!

Παγωμένος ιδρώτας έβρεξε τόν μέτωπο της διεφθαρμένης γυναίκας.

Ο Σίκου, ακόμα πιο άδύνατος, με τή μάτια χαμένα στις κόγχες τους, σαν νεκροκεφαλή, πλσίασε περισσότερο και έξακολουθούσε:

— Ως ανταμοιβή για τις αποκαλύψεις

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΥ

Η μίς Έλιζαμπετ Μάνκιπτον, μία άνωτέρα υπάλληλος τού Τέννενσ, η όποια έπι πολλά χρόνια ήταν κι' αυτή δακτυλογράφος, δίνει στις πρώην συναδέλφους της, τις ακόλουθες δέκα (x ρ ο υ ε ς α υ μ β ο υ λ έ ς), όπως τις ονομάζει ή ίδια:

- 1) Αν ό προϊστάμενός σας σάς προκαλέσει να δειπνήσετε μαζί του, μη σάς κακοφανή.
- 2) Αν ό προϊστάμενός σας δεν σάς προκαλέσει να δειπνήσετε μαζί του, και πάλιν μη σάς κακοφανή.
- 3) Να είσθε πάντοτε κομψές και γλυκές.
- 4) Να είσθε έλκυστικές και όχι προκλητικές.
- 5) Να είσθε προσηνεείς και όχι έρωτλήπτες.
- 6) Να μη θάζετε κόκκινο στό νύχια και μη μί φορτίε μεγάλα σκουλαρίκια.
- 7) Μην χρησιμοποιείτε άρματα.
- 8) Να ντύνεσθε άπλα.
- 9) Αναλόγως της περιστάσεως, να είσθε όμιλητικές ή αντίθετως σιωπλήες.
- 10) Ποτέ να μη νευρίζετε.

Ας τή έχουν λοιπόν ύπ' όψιν τους όλα αυτά και οι Έλληνίδες δακτυλογράφοι.

πού έκανα στό Μαχαραγιό, ζήττω έσένα! Και σέ πρή! Είσαι έδώ, στή διάθεσί μου... Άρχισα ν' αέ σκετώνω, γιατί τόν σώμα σου δεν μπορεί πιά να κινήθ. Μιά ένεσις (μπετούλ) σέ παρέλυσε όλόκληρη...

Σηκώθηκε, πήρε ένα κουτί με χειρουργικά έργαλεία και στάθηκε στό καταδικασμένο θύμα του.

Τα μάτια του έλαμψαν σατανικά. Η Πήρλ έτρεμε ως τή βάση τού είναι της...

Ο Σίκου - Χό έσκυψε επάνω της. Μ' ένα απότομο τράθηγμα της γεγύμνωσε τόν στήθος...

Η σκηνή που έπακολούθησε, θά έκανε νά φρίξη κι' αυτός ό Σατανάς...

Στό γραφείο τού Γενικού Εισαγγελέως, είχαν συγκεντρωθί και πάλι ό Γκάντν - Ταμπόρ, ό Μάκ Λην και ό Καρλάουλ.

Τους είκε καλέσει ό Μαχαραγιός, παρ' όλη τήν προχωρημένη ώρα, γιατί ήθελε πιά να τελειώρη αυτή ή υπόθεση. Επισήμωσε νά βρισκεται κοντά στή Ζαλαβί του, όταν θά ξυπνούσε από τόν ευεργετικό ύπνο της.

Έξηγησε στόν Εισαγγελέα ό,τι είχε κάμει.

Ο Σίκου - Χό τού τή είκε φανερώσει όλα: τόν κρυπτογραφικό αλφάβητο που χρησιμοποιούσε ό Μαυρός Άρχων με τούς συνηθούς του, τις διευθυνσεις τών σπιτιών του, τή λειτουργία τών διαφόρων μυστικών μηχανισμών...

Μαζί με τόν Μάκ, τόν Καρλάουλ, τόν Ταρν και τούς τέσσερις Ίνδους, όλους ώπλισμένους και αποφασιστικούς, ό Γκάντν είχε μπόρσει να μπη στήν κατοικία τού Τερατός.

Εδξαν και φήμωσαν τέσσερες Κινέζους, τρεις Άνατολίτες και ένα γιγαντόσωμο νένρο, που εφύλαγαν τόν σπιτί. Και έφθασαν έμπρός στόν αρχικακούργο, ό όποιος δεν ταραχθηκε καθόλου βλέποντάς τους.

Αν ώστόσο οι ματιές του ήταν σφαίρες, ό Μαχαραγιός θά έπεφτε κατατρυπημένος...

Όταν ό Γκάντν τόν παρέδωσε στούς αστυνομικούς, είπε μ' ένα περιφρονητικό μορσασμό:

— Αν έπεφτες εσύ στό χέρια μου, καταραμένο, όπως έπεσα έγω στό δικά σου, δεν θά σε παρέδιδα στήν αστυνομία, αλλά θά σου ξεριζώνω τήν καρδιά!

Ο Γκάντν ύποκλήθηκε έλαφρά και απάντησε ευγενικώτατα:

— Διαφορά αντίληψών, αζιότιμε κύριε Δέμιε!

Με μία κεραυνοβόλο ένέργεια, ή αστυνομία διέλυσε όλόκληρωτικά τήν εγκληματική οργάνωση και έπιασε 242 συμμορίτες και συνηθούς.

Είκε κατασχέσει όλόκληρο θούνό αποκαλυπτικών έγγραφών, και τή είχε μεταφέρει με έξη καμινία, για να αποκρυπτογραφηθούν και νά μελετηθούν προσεκτικά.

Τώρα ό Εισαγγελέας, εκ μέρους της κοινωνίας, ευχαριστούσε θερμά τόν Μαχαραγιό και τούς συνεργάτες του για τήν σωτήρια σταυροφορία που είχαν αναλάβει με τόσο θάρρος και ψυχραιμία.

Ένας κλητήρας έμπηκε, φέρνοντας σε καθένα από τούς τέσσερες άνδρες ένα μικρό φακέλλο. Ο Εισαγγελέας τόν ρώτησε απότομα, πριν άνοιξη τόν δικό του:

— Ποιος σου τούς έδωσε, αυτούς;

— Τους θρήκα επάνω στό τραπέζι μου, μαζί μ' ένα σημείωμα που με παρακαλούσε να τούς παραδώσω στόν προορισμό τους.

Ο γέρος δικαστικός άνοιξε τόν γράμμα και διάβασε με δυνάτη φωνή:

«Παρακαλώ νά με δεχθώτε στό γραφείο σας, εις τας 11 ακριβώς.

— Είπε, άσφαλώς, από τόν Σίκου - Χό! είπε ό Γκάντν.

Οι τρεις άλλοι άνοιξαν τούς δικούς τους φακέλλους και διάβασαν τόν συντομο και στερεότυπο περιεχόμενο:

«Παρακαλώ νά με περιμένετε.

Σ. Χ.»

— Συγχωρήστε με, φίλοι μου! είπε ό Γκάντν χαμηλόφωνα στούς συντρόφους του. Ίσως δεν έκαμα σωστό νά παραδώσω εκείνη τήν κακούργα στόν Σίκου - Χό!...

— Μα τί φοβάσθε, Ύψιλότατε; παρατήρησε ό Καρλάουλ.

Ο Μαχαραγιός τόν κύτταξε στό μάτια και απάντησε:

— Όλα τή περιμένω άπ' αυτόν τόν Άνατολίτη!...

Ο άνθρωπος, που είχε τόσο υποφέρει, άνπουχούσε τώρα για τήν τύχη της θανάσιμης εκθράς του...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Τό τέλος.

Ίδιοκτησία
Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΣΙΑ

Γραφεία: Όδός Σανταρόζα 5
Τηλέφωνον: 29.967

ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 243

Η ΔΥΝΑΤΗ

«Ω, και να είσατε από καμιά γωνιά ν' ακούγατε εκείνο τόν άπογευμα τόν παραπινό της... Παρπαπο πικρό έναντίον τού έαυτού της που της στερούσε τις χαρές της ζωής — ό,τι τούλάχιστον αυτή νομίζει χαρά της ζωής.

Άλλά πριν σάς αποκαλύψω τόν παρόπνο της, έπιτρέψτε πρώτα να κάνω τις παρουσιάσεις. Είπε μία γυναιμία που δε θα σας δυσαρεστήσει. Δε δυσαρεστείται ποτε κανείς όταν γνωρίζεται με μία άφρακι — ένδιαφερόσα κυρία. Είπε δε άφρακι η σημερινή ηρώδα μας.

Όχι τια στην πρώτη νεότητά, νέα όμως ακόμα, στην ηλικία της ώριμότητος και της πείρας, που ύποχυνται τήν εύδοκία στους ένδοξους της. Για πρώτα γκρίνια μαλλιά άσημων έδώ κι' εκεί τόν κεφάλι της για να της δώσουν ακόμα μεγαλύτερη γοητεία άπ' εκείνη που της χάρισε ή φύσις της. Ψηλή, έπιθλητική, κομψή, μελαχροινή, φρέσκο και καρσάσιμω σώμα και δυό γαλανά μάτια που της δίνουν κάποιο τονο ρωμαντισμού στην έκφραση. Δεν υπάρχει γοητεία που της άνήθηναι ό θεός της.

Όλα ταχέι. Κι' όμως παρπαίνεται. Άκουσα τόν παρόπνο της τόν δειλινό αυτό σε μία γωνιά τού φιλικού σπιτιού, όπου σε μικρή άπόστασι από τούς άλλους καλεσμένους, παίρναμε τόν τσάι μας. Στιγμές έξομολογήσεων που ή ψυχή του ανθρώπου αίσθανται τήν ανάγκη σε κάποιον ν' άνοιχθί με ελκρινεία και νά έλαφρώση από τόν βάρος τών σκέψεων που τήν πιέζουν.

— Παράπονα από τη ζωή έσεις!

— Έγώ...

— Μα δε σάς λείπει τίποτα. Άνεξάρτησία, ύγεια, όμορφιά, οικονομική άνεσις.

—Μου λείπει τόν δσπουδαίότερο, έπέμεινε ή κυρία.

Και χαμήλωσε τη φωνή για να συνεχίση τήν έκμυστήρευσι. Τό είπα τρώμαμένη, δειλή, ντροπαλή, σά να μην ήθελε νά τ' άκούση ούτε ή ίδια. Έκείνη, λέει, που τήν έλαμψε ήταν ή Ικανότης για τήν αμαρτία.

Είχε ακούσει άρα γε καλά; Πλησίασε τήν καρέκλα μου στό καθίσμα της, έσκυψε τόν κεφάλι μου στό στομα της και τήν παρακάλεσε νά επαναλάβη τήν φράση της. Ήταν όπως ακριβώς τήν είχα διατυπώσει τήν πρώτη φορά. Κάποια άρρώστεια ίσως; Καμιά άναστηρία; Καμιά πάθησις άπ' αυτές που δεν είν' εύκολο νά άποπέσουν στην άντίληψι τού ανθρώπου;

—Κυρία μου, σε θέμα τόσο λεπτό δεν μπορεί νά έπιτρέψω κανείς στόν εαυτό του ύποψείσεις. Έξηγηήστε, σάς παρακαλώ.

Κότταξε γύρω με άσπυγία, κι' όταν βεβαίωθηκε ότι κανένας άπό τούς συγκεντρωμένους δεν έδειχνε ένδιαφερόμενο για τή συνομιλία μας, αποφάσισε νά προχωρήσει στην άνάλυσι τού εαυτού της. «Όχι. Καμιά φυσιολογική άτέλεια δεν τήν έμπόδιζε νά γνωρίση τήν αμαρτία. Και όμως δεν τή γνώρισε ούτε στην πιο έλαφρά της άκαμια μορφή.

— Μα ούτε οι ευκαιρίες θά σάς έλειψαν. Μία γυναίκα σαν κι' εσάς.

Όστε οι ευκαιρίες βέβαια της είχαν πιά άσπυγαν γυναιμία παντα θά έβρι, όταν έβλεπε, κάποιο σύντροφο νά τή συνοδεύει στό άλίστημα. Άγνωστη έν τούτοις άλίστησι τήν είνε ή τέχνη τού άλίστηματος. Έξέρει σ' αυτή τήν ίδια.

Είπε ό χαρακτήρας, ή ίδιου κρείσσ, ή άνατροφή, και πιά φέρεται άπ' όλα, ή δύναμις της έλπίδας, ισχυρότερη από τήν ά-

Οπισυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντής
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Συνδρομαί: Έτήσια Δρχ. 10.400
Έξέδμηνος 5.200

ΑΘΗΝΑΙ 14 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1943

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 300

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Υπό Γ. ΘΙΣΒΙΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Βαρέθηκα τή θέματα τή Ιδία και τή Ιδία: νά γράφω θράδυ και πρωί για σκόρδα, για κρεμμύδια, για δλhta και για μπρόκολα και για κοινωνικούς... Άκαδημαίους.

Κουράστηκα, βαρέθηκα, δεν με χωράει ό τόπος ό τόπος που σου φέρονται οι πάντες άπανθρώπως. Δεν ήμωρω, δεν δύναμαι και δεν άντέχω πιά γι' αυτό τόν λόγο σκέφθηκα να πάω στήν Άραπία.

—(Θά πάω εκεί στήν Άραπία), που λέει και τόν τραγουδί για νά ξεχάσω τή δεινά και τις μεγάλες κρίσεις, να πάψω νάμια διαρκώς τόν νηοτικό τ' άρκουδι, και ταχτικά στόν «Θσαυρό» νά στέλνω άνταποκρίσεις.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

Έπληρα τήν άπόφασι και δίχως διαταγμούς έπληρα και συνάντησα τόν Γιώργη τόν Άσπρέα τόν παρακάλεσα κι' αυτός χωρίς ένδοιασμούς τόν Καρεκλάτο μούδωσε μαζί μου μία παρέα.

ΣΤΟ ΠΕΛΑΓΟΣ

Κυττάζω μέσ' στή θάλασσα μ' αυτή τήν ευκαιρία και βλέπω μεταξύ πολλών και κάποιον καρχαρία νά καταπίνη άπνευστί δυό-τρεις... «ντιζέζ» αφώνους, ήγουν για νάμια πιο σαφής, τρεις ευμηνέθεις τόνους.

Έπιπροσθέτως πρόσεξα και μάλιστα άνευ κόπου πώς έμοιαζαν τή φάρια αυτά της. Καίτης Έπισκόπου. Έπίσης μούρθε στό μυαλό, με τή σκηνή εκείνη κι'ό Κακριδής, που ως γνωστόν, τούς... τόνους καταπίνει.

ΘΑΛΑΣΣΟΤΑΡΧΗ

Ο πλοός μας συνεχίζεται, εν ήλπει νηνεμία, αλλά μας πιάνει ξαφνικά μεγάλη τρικυμία. Τα κύματα χτυπούναν στό πλοίο μας σαν θράχοι κι' ό Καρεκλάτος ό φτωχός όλόκληρος... έδράχη!

Μά κι' άλλοι κατελήφθησαν από τρομοκρατία κι' άπερινάπτως ήτανε τή χάλια τους οίκτρα. Άλλά και τούς πιο ψυχραιμούς τούς έπιασε... ναυτία. Λές κι' έδλεπαν καμιά «ρεβύ» τού Σώτου τού Πετρα.

ΟΔΥΣΣΕΙΑ

Τήν πρώτη περίπετα διαδέχεται δευτέρα τήν τρίτη και τήν τέταρτη, ή πέμπτη σε λιγνάκι κι' Όδυσσεια τραθήσαμε, ως που να δούμε έξω, Όδυσεια χειρότερη κι' από τού... Καζαντζάκη!

ΑΘΙΣΙΣ

Έδέσμε μετά πολλών, εν πάση περιπτώσει, ν' άράξη τόν καρδιά μας σε κάποιο λιμανάκι. Άλλά έπρεπε όπωσδήποτε και όπ' προτού νυχτώση, να δρούμε για τή νύχτα μας κατάλληλο κονάκι.

Ρωτώ δυό - τρεις Ιθαγενείς άμέσως μόλις δγпка αλλά με δατούς, δυστυχώς, τόν διάβολό μου θρήκα. γιαν' ήταν φεύ, άδύνατον νά συνεχηνώθω και λίγο μόνον έλειψε να παρεξηγηθώ.

Μιλούσαν κορακίστικα, μία γλωσσα τρισάβλια κι' εν τούτοις δεν μου φάνηκε ή γλώσσα τους άστεία γιαν' έτοι γράφουν πάντοτε, χωρίς άμφιβολία οι πιο πολλοί που γράφουνε στήν... (Νέα τήν Έστία).

ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ

Χειρονομώντας διαρκώς κι' έγω κι' ό Καρεκλάτος μαζί τους καταφέραμε νά συνεννοήσουμε, και μας ώδηγησαν κι' οι τρεις ταχώς κι' αυτομάτως στήν κατοικία τού ένός, να φιλοξενηθούμε.

Στό σπιτί αυτό που πηγαίμε νά μείνουμε τόν θράδυ μας υπεδέχθησαν θερμός τρεις μάυροι σαν τόν Άδν. Μας έστρωσαν και φάγαμε και ήπιαμε γενναία, και τής Άθήνας τελικός, μας ρώτησαν τή νέα.

—Γιά πές τή μας, τί γίνονται οι (μαύροι) της Άθήνας - θυνάζουν και παρακαλούν στής άγοράς τή χάδρα. Έξέπσαν τή πράγματα τούς τελευταίους μήνας κι' οι μάυροι, πλέον, άπνρισαν και φόρεσαν τή μάυρα!

ΤΟ ΣΥΝΑΧΙ!

—Κύριε, μ' έπληροφόρησαν ότι άπνιστε πώς συνεχίζατε δσάκις μ' άκούτε να τραγουδώ.

—Είπε τότε θροσση ή φωνή σας, δσποινίσι!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗ

(Μια μικρή ερωτική άκτουαλιτέ σε τρία διαστήματα).

(Ένα κομψό διαμέρισμα. Λίγο ύστερα από το μεσημέρι. Έκείνη παίζει με την ταμπάκiera της χαμογελώντας ειρωνικά. Έκείνος αφορίζει περπατώντας, και περπατάει αφορίζοντας).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ύστερα από προσπάθεια, συνεχίζεται κάπως). — Έτσι είναι. Έτσι ακριβώς...

ΕΚΕΙΝΗ. — Δηλαδή; Πώς;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Είν' απεριγγραπτό αυτό που συμβαίνει με μας... Έβρε φρεσά ή ανίσχυση των αισθημάτων μας; Είσαι το πλάν για μένα; Είμαι μόνο κάτι για σένα... Είσαι το πρόσωπο, το ιδανικό, το τέλει της ζωής, κι' είμαι ένα και να όλο μεσά σ' άλλα. Και το χειρότερο, σου τα δίνω όλα όσα έχω, και δε μου δίνεις παρά μόνο ό,τι σου περισσεύει. Έ, δεν υποφέρεσαι!

ΕΚΕΙΝΗ. — Μ' αλήθεια, είσαι αφάνταστα υπερβολικός! Τι σου συμβαίνει... Διατόκωσε τα παράπονά σου με τη σειρά με πρόσωπα, γεγονότα, ημερομηνίες...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Αμέσως... Τι ώρα είναι;

ΕΚΕΙΝΗ. — Τέσσερις και είκοσι. Πάω περνάει η ώρα!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Και η ώρα που θα φύγεις;

ΕΚΕΙΝΗ. — Πέντε και δέκα... Λά πάς που;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Στο θέατρο, σ' της 'Αλίκης...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Πολύ φάραι... Και πότε θα σε δω... Αύριο...

ΕΚΕΙΝΗ. — Όχι αύριο... Μεθαύριο...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Γιατί όχι αύριο;

ΕΚΕΙΝΗ. — Γιατί το πρωί θ' ανεβώ στην Κηφισιά με μοτοσυκλέτα που θα την οδηγεί ο 'Αλέξ, θα γυρίσω δυό-δυομιση και τ' άπογευμα είν' από νωρίς ο' ένα πάρτυ, σ' της αδελφής του Μίμη...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Λαμπρά! 'Ας άνα κεφαλαίωσουμε, λοιπόν. Σήμερα έχεις γά πός σ' της 'Αλίκης' αύριο το πρωί στην Κηφισιά με μοτοσυκλέτα που θα την οδηγεί ο 'Αλέξ, κι' αύριο το άπογευμα

ο' ένα πάρτυ της αδελφής του Μίμη. Και γιά όλους αυτούς τους φοβερά λοχυρούς λόγους, θα με στερηθής σαρανταοχτώ ώρες, που στο διάστημα του: δε θα σου λείψω, γιατί άν θα σου λείπει, θα φροντίσεις να μη φύγεις σήμερα και να με δής αύριο...

ΕΚΕΙΝΗ. — Υποχρεώσεις, μπλεξιμάτα... Δεν πρέπει να παρατονεύω...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Εγώ να παρατονεύω; Θεός φυλάξει! Ένα όμως θα μου επιτρέψης να σου πώ: 'Ότι άν τις ώρες που σ' έχω κοντά μου μου λένανε ότι στη γωνιά του σπιτιού μουράζοντε ράβδους χρυσού χωρίς δελτίο, θα προτιμούσα να μη γίνω εκατομμυριούχος, παρά να σε χάσω έστω και γιά ένα δευτερόλεπτο! Έγώ είν' προτιμώ το θάσος Μουσούρη (σύμπραξις 'Αρώνη), τη μοτοσυκλέτα και το πάρτυ σ' της αδελφής του Μίμη από μένα...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται). — Πέντε. Πρέπει να πηγαίνω...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Νά πηγαίνεις...

ΕΚΕΙΝΗ. — Τη Δευτέρα θα σε δω...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Όχι, τη Δευτέρα έχω συνδούλιο στην 'Εταιρία...

ΕΚΕΙΝΗ. — Την Τρίτη;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Είμαι σε τσάι, σ' της 'Ελλης.

ΕΚΕΙΝΗ. — Την Τετάρτη;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Θ' ανέβω με μιά παρέα στον 'Υψητό...

ΕΚΕΙΝΗ. — Την Πέμπτη;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Θα κατέβω γιά μπάνιο στο Φάληρο...

ΕΚΕΙΝΗ. — Με τέτοιο κρύο;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Έτσι είμαι εγώ... 'Όταν κάνει κρύο, κάνω μπάνιο και ήλιοθεραπεία και το καλοκαίρι ανέβω καλοριφέρ!

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει τους ώμους). — 'Ιδιότροπος με τα όλα σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Είδες;

ΕΚΕΙΝΗ. — Τέλος πάντων! Θα τηλεφωνήσουμε γιά να δούμε τότε θα σε ξαναδώ. Άρθρουα.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Γεια σου... ('Εκείνη θγαίνει. Έκείνος ξαναβρίνει την πόρτα και της φωνάζει). Και άκού... Σου εύχομαι να τσακίσ' της αύριο άπ' τη μοτοσυκλέτα που θα πηγαίνει στην Κηφισιά και πέτεια στην έρημο.

Η σκέψη αυτή τον τρέλαινε. 'Υστερα από μακρά σιωπή, είτε στη γυναίκα του:

Σ' αφίνω μόνη μιά στιγμή γιά να επιδέσω το τραύμα ενός σκύλου που πληγώθηκε έπίσης.

Η αλήθεια ήταν ότι, ήθελε να πρξεί άπό τη γυναίκα του, να σεξεί, που άδυνατούσε να συγκρατήσει.

Μέλας έμεινε μόνη η Μάμπελ. Έκαμε μια υπεράνθρωπη προσπάθεια και, κατόρθωσε γιά χαράξη μερικές λέξεις πάνω σ' ένα κομμάτι χαρτιού, το οποίο έκλεισε μέσα σ' ένα φακέλλο. Το λεπτό της πρόσωπο έκανε διαρκώς το χρώμα του, ή άνοσηνη της έγινε δύσκολη κι' ένας κόκκινος άφρός έτρεχε άπό τα χείλη της.

Γόρσιες, Ουύλλιαμ; ρώτησε σε λίγο.

— Δεν μ' άναγνωρίζεις... Μάμπελ;

— Ακούω τη φωνή σου, άλλα έλεωψ θαμπά. Στάσου μπρός μου κι' άκούσε με, χωρίς να με διακόψεις. Αυτό που έχω να σου πώ είνε πολύ σκληρό... Ουύλλιαμ, συγχώρεσε με...

— Μάμπελ!

— Μή με διακόπτεις, Ουύλλιαμ. Πρέπει να με συγχώρησεις και μάλιστα γιά το πιο άποτρόπαιο έγκλημα. Δεν είμαι άξια ούτε του έρωτά σου, ούτε τη ζωή σου, που θυσιάζει γιά μένα. Φύγε ά μέσως από κοντά μου και λήσμονε με.

— Π' θέλει; να πής, Μάμπελ.

— 'Όταν έβγεις μόνος σου γιά το 'Ελάν 'Α' έλειψες ένα χρόνο.

θα την οδηγεί ο 'Αλέξ! ΕΚΕΙΝΗ. — Εύχαριστώ... Θα κάνω ότι μπορώ...

II (Σε λίγες μέρες. Μεσημέρακι. Χτυπάει το τηλεφώνο 'Εκείνου. Έκείνος παίρνει το άκουστικό).

ΕΚΕΙΝΗ (άπ' το άκουστικό). — 'Επί τέλους τι έίνεις;...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τι έίνω; ΕΚΕΙΝΗ. — Έχω σπάει το τηλεφώνο...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Μπά; ΕΚΕΙΝΗ. — Πού ήσουν; ΕΚΕΙΝΟΣ. — Είχα πάει γιά ωνήγι ελεφάντων στο Δελχί...

ΕΚΕΙΝΗ. — Έλα, άσε τις σιχαμάρες... Πότε θα σε δω; ΕΚΕΙΝΟΣ. — Α... Κάποτε...

ΕΚΕΙΝΗ. — Σήμερα; ΕΚΕΙΝΟΣ. — Αύριοτον. Έχω ν' άνέβω στην Κηφισιά με σουστα...

ΕΚΕΙΝΗ. — Αύριο; ΕΚΕΙΝΟΣ. — Έχω να πάω σε κάποιο πάρτυ, σ' ένα μέγαρο στη Πέμπτη Λεωφόρο της Νέας 'Υόρκης...

ΕΚΕΙΝΗ. — Είσαι σαχλός! Μεταύριο; ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ός μεθαύριο ζούμε και πεθαίνουμε! Ξανατηλεφώνησε μου.

III ('Υστερα από κάμποσες άκόμα μέρες, κατά το άπογευματάκι χτυπάει το κουδούνι της έξέπωσης. Έκείνου και μπαίνει 'Εκείνη τρυφερά, συγκινημένη, έντελώς 'Αλίσια).

ΕΚΕΙΝΗ. — 'Επί τέλους, κακό παιδί! Σε βρήκα...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Σε πολύ κακή στιγμή. Έτοιμάζονταν να πάω γιά προπόνηση μπόξ...

ΕΚΕΙΝΗ. — Άστα αυτά... Σε κατάλαβα. Για να με διορθώσεις μεταχειρίστηκες την ομοιοπαθητική.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Μπά;... Είσαι έξυπνη. Με συγχώρεσε τώρα... Πάω να έάλω τα γάντια της πυγμαχίας!

ΕΚΕΙΝΗ (κρεμίζεται στο λαιμό του). — Δέ θα πάς πουμενά!... Σ' άγαπάω... Φίλησέ με!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Σ' της 'Αλίκης; θα ξαναπάς;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ποτέ! Σ' αγαπώ! Δε το θάσος Μουσούρη (σύμπραξις 'Αρώνη).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Σ' τη μοτοσυκλέτα; 'Αλέξ θα ξαναπέθεις;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ποτέ!... Σου τ' άρκίζομαι!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Στά πάρτυ της άδελφής του Μίμη θα ξαναπατήσης;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ποτέ! Τους έκοψα την καλημέρα.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Φίλησέ με, τότε... Και φαίνεται πώς ή ομοιοπαθητική είνε μέθοδος με κεραυνόβολα άποτέλεσμάτα...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

νόμισα πός δεν θα ξαναγυρίσης... — Δεν είν' αλήθεια!

— Ναι, Ουύλλιαμ, θεέ μου! Τι σκληρό που είνε το βλέμμα σου! Συχώρεσε με όμως, γιατί σε λίγο θα πεθάνω! Σε άκολουθήσα στην έρημο γιά να σε ξαναπάρω...

Σε μιά στιγμή τρέσας είχα ξεχάσει τον έρωτά σου, την καλωσύνη σου, τους άρκους μου...

— Είνε τρομερό! Δεν είνε αλήθεια!

— Άκούσε με, δεν είμαι και τόσο ένοχη... Οι περιστάσεις κι' ή πληξή με παρέσυραν. Δεν είχα τίποτε να κάμω...

— Υπήρξα περισσότερο δυστυχισμένη, παρά ένοχη. Ναι, πολύ δυστυχισμένη. 'Όταν τα μάθης όλα, ελπίζω να μη με περιφρόνησης πολύ...

— Θα έκδικηθώ!

— Ναι, έκδικήσου με. Τόν άνθρωπο εκείνο που με παρέσυρε στην άμαρία τον μισώ κι' εγώ τώρα... Ζήσε, γιά να έκδικηθής καλέ μου. Αυτή την ή τελευταία μου έπιθυμία, 'Υστερ' από λίγο θα πεθάνω. Αφού με έδω, στα χιόνια και φύγε άμέσως, πηγαίνε να έκταπλώρης το καθήκον σου.

— Τ' όνομά του!... μούγγρισε ο Ουύλλιαμ.

— Γρήγορα έδώ μέσα, σ' αυτόν το φακέλλο. 'Όρκισμα μου όμως ότι δεν θα τον άνοίξεις προτού φθάσης στο 'Ελάν. Όχι έδώ, μπροστά στο λείψάνό μου, δεν θέλω...

— Σ' εκδίδω να ύπακούσω.

— Όχι, άριστώ, Ουύλλιαμ. Με συγχώρεσε;

— Ο Ουύλλιαμ δίστασε μιά στιγμή.

ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΨΑΡΙΟΥ

Στά 1487 σε μιά λίμνη της Σουαβίας, ψαρεύτηκε ένας κυπρινός επάνω στον όποιο ήταν δεμένο ένα χρυσό δαχτυλίδι με την έξής λατινική έγγραφη: «Είμαι το ψάρι που το έρριξε μέσα σ' αυτή τη λίμνη ο Φραδε-ρικός ο Β', στις 5 Οκτωβρίου 1230».

Επομένως το ψάρι αυτό είχε ζήσει μέσα στη λίμνη 257 χρόνια.

ΤΟ ΦΕΙΔΙ ΠΟΥ...ΠΕΤΑΕΙ

Στη μεγάλη νήσο του Ειρηνικού άκωνού 'Ιάβα, άπάρχει ένα περίεργο και τρομερό φίδι το όποιο οι 'Ιθαγενείς άποκαλούν 'Ετο φείδι που πετάει».

Το φείδι αυτό, το όποιο έχει μήκος 4—6 μέτραν, είνε πλατύ στη μέση και έχει την 'Ιδιότητα να κάνει τεράστια άλματα, προπάντων όταν έφορμά κατά της λείας του. 'Ετσι μπορεί να τηρήσει σε ύψος τριών μέτρων και σε μήκος πέντε μέτρων.

Το διλητηριό του προκαλεί άκαριότα θάνατο κι' έπειδή μαστίζει τα κοπάδια της 'Ιάβας, οι κυβερνήται της νήσου δίνουν άπό έκαστο φράγκα σ' όσους σκοτώσουν τέτοια φείδια.

ΣΤΑΘΜΟΙ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ

Στο Βερολίνο λειτουργούν ήδη τρία τηλεφωνικά γραφεία όπου το κοινό μπορεί να συνεισνηται τηλεφωνικά μετά... τηλεοράσεως, έλεπονται; δηλαδή έκείνου στον όποιο τηλεφώνει. Παρόμοιες τηλεφωνικές συγκοινωνίες άπάρχουν μεταξύ Βερολίνου — Μονάχου και Βερολίνου — Άμβούργου.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΤΟΥΣ ΠΑΝΤΡΕΜΜΕΝΟΥΣ

Μιά Γερμανίδα σαράντα έτών, ή όποια έζησε είκοσι δόκκαρά χρόνια ευτυχισμένη, παρά το πλεονό του συζύγου της, δημοσιεύει σ' ένα γερμανικό περιοδικό τις τέσσερις άκόλουθες έντολες σ' τις όποιες έστήριξε, καθώς λέγει ή ίδια, την εύτυχία της:

1) Μη γκρινιάζετε ποτέ γιά τα σφάλματα του παρελθόντος.

2) Μην αφήνετε να σας έπαχαλάει το έτερόν σας ήμισυ μιά λογική άταίτησή του.

3) Μην κάνετε ποτέ παρατηρήσεις εις βάρος του συζύγου σας.

4) Ζητείτε τέλος με ειλικρίνεια συγγνώμην ο' ένας από τον άλλο γιά κάθε φταίξιμό σας.

Μή. Κρατούσε με τα χέρια του το πρόσωπό του. Σκέφθηκε μερικά δευτερόλεπτα όταν ένας ρόγχορς τον απέσπασε από τις όδυμη-θες σκέψεις του.

Σ' έναν τελευταίο σναδασμό ή Μάμπελ έξαναλήμνη άπ' τη συγκίνησι ξεψυχούσε. Πέθαινε!...

Ο Ουύλλιαμ, θλουρρός, κούταξε γιά μιά στιγμή το άψυχο έκείνου πλάσμα που είχε τόσο άγλαπήσει, που είχε τόσο έμπιστοσύνη...

Με σφιγμένα τα δόντια κατάπιω, χωρίς κανένα δάκρυ σ' τα μάτια, έβρεχε στο έλκυρό του τους τρεις κύκλους του και μετά τρεις μέρες έφθασε στο 'Ελάν, πεθαιμένος άπό τη συγκίνησι.

Από την έγνωσι και άπό την κόπωση.

Ανέκλεισε τότε το γράμμα της Μάμπελ. Και να τι διάβασε σ' αυτό:

«Ουύλλιαμ, συγχώρησε το άθω ψίγμα που σου είπα. Πάντοτε σ' άγαπάω και τ' άπαιτεί σου ή μου πιστή. 'Ο Θεός μου ένέντευσε το λυπηρό αυτό τέκνασμα. 'Ε, τ'ό μόνον να σ' άνάγκαζα να μ' άφήσεις στα χιόνια και να φύγης, να σ' άφες να ζήσης. Μη με λησμονείς άναπημένο μου... Να είσαι εύτυχισμένος... Μάμπελ».

Τ. ΜΑΡΙΝΟ

Μαντάμ Σουσου

Επήγαιναν καλά έσκάτως οι δουλειές του Παναγιωτάκη. Δόξα σοι ο Θεός το φαρμάκι του έδούλενε καλά και ο άναθός άνθρωπος συνήλθε ύστερα από τόσων χρόνων ταλαιπωρία. Καθώς, λοιπόν, είχε χρήματα άρκετά, άπεφάσισε να ψωνίση μερικά πράγματα για το σπίτι του, να έχη κι αυτός σάν νοικοκύρης κάτι στην άποθήκη του αυτή την δύσκολη εποχή.

Κάποιος πελάτης του μεγαλέμπορος άνέλαθε να του προμηθεύρη τρόφιμα σε πολύ συμφέρουσες τιμές. 'Η συμφωνία έγινε, τα χρήματα έπληρώθησαν και έτσι ένα πρωί κατέφθασαν στο φαρμάκι του Παναγιωτάκη μερικά πακέτα και τσουθάλια που περιείχαν τα έξης: Πέντε όκάδες ρύζι, δυό όκάδες ζάχαρη, όκτώ όκάδες μακαρόνια, δέκα όκάδες φασόλια, δυό όκάδες βούτυρο, και πολλά άλλα είδη που παρά τις χαμηλές τιμές, εις τις όποιες έπληρώθησαν, έστοίχιζαν όμως στον Παναγιωτάκη μιά δόκκαλην περιουσία.

Ήταν μιά άωραία χειμερινή ήμέρα, με ουρανό καταγάλανο και θαυμάσια λιακάδα. Κατά τις έντεκα είχε φτάσει στο φαρμάκι και ο Παναγιωτάκης με μεγάλη χαρά της έδειξε τα πακέτα.

— Βλέπεις, γυναίκα;

— Περιέχουν οσθαρότητες;

— Μπαρδόν;

— Έννοώ είνε τίποτες ψώνια της προκοπής ή μήπως πηγες και πέταξες πάλι λεφτά εις μπουλγούρια και άπιδες;

Με μεγάλη ύπομνην ο Παναγιωτάκης της έξηγησε το περιεχόμενο των πακέτων και τών τσουθαλιών, ή δε Σουσου κατέδεχθη να έκφραση την ικανοποίησή της με ένα από τα σπανιότερα μειδιάματά της.

— Σου έκφράζω την ευαρέσκειά μου, Παναγιωτάκη και καλώς έκανες να τα ψωνίσης. 'Υποθέτω γιά ένα — δυό μήνες ήμπορούμε να περάσουμε σάν άνθρωποι προσθέτοντας ένδιαμεσως ψαράκι έκλεκτό και άρνάκι τών δεκαετούσάρων.

Ένα ζήτημα μονάχα έμεινε, της μεταφοράς. 'Η Σουσου εύρέθηκε σ' τις καλές της έκείνη το πρωί.

— Άκούσε, Παναγιωτάκη.

— Ναι, Σουσου μου, σ' άκούω.

— Κάλεσε ένα καροτσάκι περιποιημένο και φόρτωσε τα. Άπάς και θα κατέβω τώρα στο σπίτι να τα συνοδεύσω.

Έκόντηψε να πηδήρη άπό την χαρά του ο Παναγιωτάκης. Να συνοδεύη καροτσάκι ή μαντάμ Σουσου, να καταδεχθή να περπατήρη πλάι σε κανένα άλμπόπαιδο που θα το έσερνε; Πώς τ'άπαθε; Άπεφάσισε, λοιπόν, να της δώρη, επί τέλους, φώτισιν ο Θεός.

— Έτρεξε, εδιάλεξε ένα καροτσάκι «περιποιημένο» και ένα καλό παιδάκι. Τό έφερε στο μαγαζί, έφόρτωσε επάνω του τα πράγματα υπό την επίβλεψιν της Σουσου, ή όποια και τού έκανε τις έξης συστάσεις:

— Πώς όνομάζεσαι;

— Μιότος.

— Έπώνυμον;

— Ταβανούρης, μαντάμ.

— Πτωκό παιδί! Και ζής με τοιούτον έπάνω μου; Τέλος πάντων, άκουσε να σου πώ. Θα με άκολουθής άπό πίσω ή μάλλον θα προπορεύεσαι. Ούτε θα με κυττάξεις, ούτε τόν λόγο θα μου άποτεινής. Παρά θα έρχεσαι σιγά — σιγά ως που να φτάσουμε στον πύργο. Όταν σταματώ, θα σταματάς και όταν προχωρώ θα προχωράς.

— Μάλιστα, κύριε.

Α. ΨΑΘΑΣ

Μαρσεγιέζικες ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΥΦΟΡΙΑ

Ο Μαρσεγιέζος Μάριος και ο Γασκωνός 'Ολιβ' εκθείαζον ο καθένας την γονιμότητα του εδάφους της ιδιαίτερας των πατρίδας.

— Στο Μπορντώ, λέει ο 'Ολιβ', αφίνεις να σου πέση ένα σπέρτο σ' ένα χωράφι και τόν άλλο χρόνο στο μένος έκείνο έχει φυτρώσει δόκκαληρο δάσος!

— Αυτό δεν είνε τίποτε, άπαντά ο Μάριος. Στη Μασσαλία, αφίνεις να σου πέση ένα κουμπι και σε όκτώ μέρες φυτρώνει ένα πανταλόνι!

ΠΝΕΥΜΑ ΑΝΤΙΛΟΓΙΑΣ

Ο 'Ολιβ'. — Είδα έναν άετό σε ύψος πεντακοσίων μέτρων. Τόν πυροβολώ... Πάρ' τον κάτω! Πλησιάζω. Ήταν νεκρός!

Μάριος. — Ουφ, καυμένη! Από τέτοιο ύψος που έπεσε, φυσικό ήταν να σκοτωθή!

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Μάριος. — Με προσβάλλατε, κύριε! Θα μονομαχήσω... Θα χτυπήσουμε με πιστόλι και από άπόστασι 25 βημάτων.

Ο άγνωστος. — Όχι. Έγώ επιθυμώ να μονομαχήσω με σπαθί.

Μάριος. — Άς είνε. Δέχομαι το σπαθί. Έπιμένω όμως, στην άπόστασι των 25 βημάτων!

ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Μάριος. — Με την πρώτη μου έμφανισι στη σκηνή εθρίαμώεσσα κυριολεκτικά φαντάσου ότι κάποιος κύριος άπό ένα θεωρείο, ένθουσιασθηκε τόσο, ώστε επειδή δεν είχε άλλα λουλούδια, μου πέταξε την γυναίκα του.

Ο 'Ολιβ'. — Γιατί;

Μάριος. — Γιατί την έλεγαν... Μαρ-γαρίτα!...

ΠΩΣ ΠΕΡΝΑ Ο ΚΑΙΡΟΣ

Ο Μάριος είνε άπόμαχος ναυτικός και πηγαίνει τα κατορθώματά του.

— Αυτό το μετάλλιο που βλέπετε, μου τώδωσε ο περίφημος ναύαρχος Ζάν Μπαρτ.

— Βρε Μάριε, τού λέει κάποιος, τ'ά παρολές. 'Ο Ζάν Μπαρτ πέθανε πριν από διακόσια χρόνια...

Και ο Μάριος με ψυχραιμία: — Άλήθεια! Πόσο γρήγορα περνά ο καιρός!

ΑΝ ΔΕ ΜΙΛΟΥΣΕ ΠΡΩΤΟΣ

Οι κυνηγοί διηγούνται τα κατορθώματά τους. Ο Μάριος παίρνει το λόγο και λέει:

— Πρό καιρού, σκότωσα ένα λαγό που ζύγιζε όκτώ κιλά!...

— Αυτό δεν είνε τίποτε, τόν διακόπτει ο 'Ολιβ'. Έγώ σκότωσα κάποτε ένα που ζύγιζε δώδεκα κιλά!

Και ο Μάριος καταφουρκισμένος έπειδή τόν υπερέβαλε, φωνάζει:

— Έγώ φταίω που μίλησα πρώτος!

ΤΕΜΠΕΛΙΑ

Ο Μάριος εργάζεται στο λιμάνι, όπου εφορτώνονται μιά μεγάλη ποσότης ζυλείας. 'Ολοι οι σύντροφοί του κουβαλούν δυό — δυό τις σανίδες. Ο Μάριος όμως κουβαλά μιά — μιά.

Περνά ο επιθεωρητής της εργασίας και τού κάνει την παρατήρησι. Ο Μάριος όμως χωρίς να χάση την ψυχραιμία του άναφωνεί δυνατά, κυττάζοντας περιφρονητικά τους συντρόφους του:

— Κούταξε έκει τους τεμπέληδες! Γιά να γλυτώσουν μιά ώρα νωρίτερα, κουβαλούν δυό — δυό τις σανίδες!

Ο ΚΑ'ΥΜΕΝΟΣ Ο ΣΥΖΥΓΟΣ!

— Κατερίνα, θέλω να μου πής την αλήθεια. Ήρθε κανείς σήμερα έδώ το πρωί;

— Κανείς, άπολύτως, κύριε...

— Λες ψέματα, Κατερίνα. Είδα κάποιον να θγαίνει πρό όλιγου από έδώ...

— Πισανόν, κύριε. Μα δεν ήρθε σήμερα το πρωί. Ήταν έδώ από χθές το βράδυ...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ προλογούμε-
νων: Στην Βρεννή, τε-
λούνται οι γάμοι της κό-
ρης του κόμπος ντε
Μοντεσκούρ, της γοπευτικής
Μαρκελίνας, με τον Πέτρο Μπο-
φόρ. Η νύφη φοράει κατάνυ-
ρα, γιατί πρό οκτώ ημερών πέ-
θανε ο πατέρας της, ο οποίος
αζήσωσε να μην αναβληθεί ο γά-
μος. Μετά το μυστήριο οι νεό-
νυμφοί αποσύρονται στον πύρ-
γο του Μπενναβάν. Το δελνίον
της δευτέρας ημέρας του γά-
μου, καθώς περπατούν στην έ-
ξοχή συναντώνται μ' έναν ιπ-
πώτα, τον Ζάν Νταγκέρ, φίλο
και συμμαθητή του Μποφόρ.
Στο αντίκρουμα του Νταγκέρ,
ποδοίπινε χρόνια από τον τόπο
και στην διαπίστωση ότι είναι φί-
λος του άνδρός της, η Μαρκε-
λίνα ταρασσεται, αγωνιά.
— Θέω μου, γνωρίζονται!
τραυλίζει.

κωσε την δόνη της.
Κι' όταν χωρίσαν η Μαρκελί-
να ήταν πιο ήλικη.
Την άλλη μέρα γύρισε ο κό-
μπος ντε Μοντεσκούρ.
Είπε την κόρη του γλαμψή, κα-
ταβεβλημένη να του μιλήσει με το
έλεμμα χαμηλωμένο, μα δεν ή-
πόθησε τίποτε.

Την άλλη μέρα ο κόμπος βγή-
κε περίπατο στα περίχωρα έφιπ-
πος.
Στο δρόμο συνάντησε τον Ζάν
Νταγκέρ, επίσης έφιππο.

Χαιρετίστηκαν ψυχρά.
Κόμπος, που είχε ο Νταγ-
κέρ, ήπιε από άφοβος για
την πρότασι που σάς έκαμα πρό η-
μερών.
— Άρνουμαι, απάντησε απότο-
μα ο πατέρας της Μαρκελίνας.
— Άρνουμαι.
— Μάλιστα, κύριε, άρνουμαι.
κατηγορηματικός.
— Ο Νταγκέρ χαμογέλασε σα-
νικά.

— Σκεφθήτε καλύτερα, κ. κόμ-
πος, όταν Μοντεσκούρ με φωνή
σαρκαστική. Σκεφθήτε καλύτε-
ρα...
— Ο Μοντεσκούρ τον κτύπησε πα-
ράξω, νοιώθοντας κάποιο σφιξι-
μο στην καρδιά του.
— Ναί, ναι, έσπασε ο Νταγ-
κέρ, ρωτήστε την Μαρκελίνα.
Κι' άμέσως μαστίγωσε το ά-
λογό του κι' απομακρύνθηκε θια-
στικός.

— Ο κόμπος ντε Μοντεσκούρ από-
μεινε έμβροντος με τον θάνα-
το στην καρδιά.
— Σκεπτεται τα λόγια του άθλι-
ου εκείνου και ταρασσεται.
— Τι ένοιωσε ο άθλιος με τις
φράσεις που του είπε;
Γιατί του μιλούσε με σαρκασ-
μό; Τι τρομερή έννοια κρύβανε
τα λόγια του;

— Άι τον άθλιο, τον άχρηστο!
Θα τον τιμωρούσε καληρά, όπως
του άξιζε. Προηγούμενος όμως
θα ρωτούσε την Μαρκελίνα.
— Άντισχυσε, βιαζόταν να μά-
θι, τι συνέβαινε.

— Ο Νταγκέρ του είπε:
«Ρωτήστε την Μαρκελίνα». «Ε-
νοιούσε μ' αυτό άπλοχά, ότι
και η Μαρκελίνα τον άναπούσε,
αυτό ήταν όλο; Ή συνέβαινε κά-
τι πιο τρομερό;»
— Ο κόμπος συνέχισε τον περίπα-
τό του, βυθισμένος σε θλιβερά
σκέψεις. Τι έπρεπε να κάνει στην
περίστασι αυτή;

Να ζητήσει εξήγησεις από την
κόρη του; Όχι, δεν το ήθελε α-
υτό. Ο Νταγκέρ τα πράγματα να
βαδίζουν το δρόμο τους.

Την ίδια μέρα η Μαρκελίνα έ-
λαβε από τον Νταγκέρ ένα ση-
μείωμα. Της έγραφε:
«Αγαπημένη μου. Από σένα
εξαρτάται το παν. Ζάν».
Η Μαρκελίνα διάβασε το ση-
μείωμα κατασπυγνιμένη.
Τι έπρεπε να κάνει;

— Η καρδιά της ήταν βαρεία...
Το νέο υπέροχο μυθιστόρημά μας
«Ο ΜΑΙΩΜΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
Ένα από πλέον περιπετειώδη μυθιστορήματα, όπου
συγκρούονται οι δυνάμεις και το μίσος, η άγνοια και η έκδι-
κσις, τα πλέον ισχυρά ανθρώπινα πάθη.
Ανώτερο και αυτού του

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ

Το νέο υπέροχο μυθιστόρημά μας

«Ο ΜΑΙΩΜΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

Ένα από πλέον περιπετειώδη μυθιστορήματα, όπου
συγκρούονται οι δυνάμεις και το μίσος, η άγνοια και η έκδι-
κσις, τα πλέον ισχυρά ανθρώπινα πάθη.
Ανώτερο και αυτού του

ΖΑΛΑΜΟΡ

την εϊρωνική, τη σαρκαστική
συμπεριφορά του Νταγκέρ όταν
ου-αντήθηκαν στον περίπατο.

Τι έσημεινε η στάσις του έ-
κείνη;

Μήπως τα πράγματα είχαν
προχωρήσει μέχρι της καταστρο-
φής, μέχρι του άνεπιφανούς;
Η σκέψις αυτή τον πάγωσε.

Τα μάτια του καρφωθήκαν στην
κόρη του με λαχτάρα.
— Θάθελε να της μιλήσει, να
την ρωτήσει, να μάθει, μα δεν
τολμούσε.

— Η γλώσσα του παρέλυε.
— Η Μαρκελίνα περίμενε μ' ά-
γωνία την άποφάσι του.

— Παίδι μου, της είπε ο κό-
μπος, θα μπορούσα να σου
πράγματα, τα οποία θα σ' έπει-
θαν για τον άνδρωτό αυτό. Δεν
θέλω όμως να μιλήσω, σ' αυτή
σε με τέτοια λόγια. Έκείνο το
άποιο έχω να σου πω είναι πο-
λύ. — Όχι, Ζάν Νταγκέρ προσπι-
είται τον έρωτευμένον γιάν να βά-
λη στο χέρι την προίκα σου. Εί-
νε φτωχός και θέλει να έξελ-
ασίση.

— Όχι, μπαμπά, εϊνε αδύνα-
τον, φώναζε η Μαρκελίνα.
— Εϊνε ένας θαρραλινός, που
έχει να παίξει καλά τον ρόλο του.

— Η Μαρκελίνα σφουγγίει τα
δάκρυά της κι' άναστενάζει.
— Θέλει να με κάνει δυστυ-
χημένη, πατέρα; ρωτάει.
— Ο κόμπος σπρώχνει, πήγε κον-
τά της και της χάιδεψε τα μαλ-
λιά.

— Ποτέ άλλοτε δεν ήταν τόσο
τρυφερός μαζί της.
— Αγαπημένη μου, Μαρκελί-
να, της είπε, δεν επιθυμώ παρά
την εύτυχία σου.

— Κι' όμως με κάνετε να
κλαίω πατέρα.
— Εϊνε προτιμώτερο να κλαίς
τώρα παρά να κλαίς αργότερα
σ' όλη σου τη ζωή.

— Η Μαρκελίνα στήριξε τα ώ-
μους της, τα μάτια στα δικά του
και του είπε με φωνή, που έ-
τρεπε:

— Άν θέλετε να με δήτε εύ-
τυχισμένη, πρέπει να πάω στην
αφίση και να μ' έγωσης με τον
άνδρωτο, που αγαπά και μ' ά-
γαπά.

— Ο Μοντεσκούρ κατάλαβε ότι
το άσθημα της κόρης του ήταν
ισχυρό.

Δεν θ' αν την έπειθε με τα λόγια
τον όσο κι' αν της μιλούσε, όσο
κι' αν της έλεγε.

Στενοχωρημένος, άνήσυχος,
άρχισε να δημαγωγεί επάνω-κάτω.
— Η Μαρκελίνα τον παρακολού-
θουσε με έλεμμα αγωνιάδες.

Για μια στιγμή σκέφθηκε να
του άποκαλύψει όλη την τρομερή
αλήθεια.

Η σκέψις όμως αυτή την έ-
τρόμαξε, της έφερε Πιγύον.
— Όχι, όχι, δεν θα είχε ποτέ
την δύναμι ν' άποκαλύψει στον
πατέρα της το τρομερό της σφάλ-
μα, την άπερίσκεπτη θυσία, που
έκαμε χάριν του έρωτός της.

Τα λόγια θά της έκαιναν τα
χειλιν.

Και θά πέθαινε από τη ντροπή
της.

Θα έπέμεινε άκόμην όσο μπο-
ρούσε, θα κατέφευγε σε κάθε άλ-
λο μέσο για να επιτύχει.

— Ο πατέρας της είχε καρδιά
στα στήθη του και στο τέλος θα
υποχωρούσε.

— Όσο κι' αν μισούσε, όσο κι'
αν περιφρονούσε τον Νταγκέρ θ'
άνευγάρως στο τέλος ότι η ά-
γάπη του Ζάν ήταν εϊλικρι-
νής.

Κάνοντας τις σκέψεις αυτές,
σήκωσε τα όνρα άκόμην από τα
δάκρυα μάτια της και κτύπησε
τον πατέρα της.

Τα βλέμμάτα τους διεσταυρώ-
θηκαν.

— Ο κόμπος την πλησίασε, καθί-
σε κοντά της και της είπε με
καλοσύνη.

— Άκουσε, Μαρκελίνα, αφού
έπιμεινεις ότι ο Νταγκέρ σ' άγα-
πά εϊλικρινώς, θα δεχθώ να τον
κόλωω εδώ να μιλήσουμε.

Τα λόγια του συγκίνησαν θα-
θεία τη Μαρκελίνα.

Ριχτήκανε επάνω του τον άγκά-
λισμα και τον φίλησε.

— Πατέρα μου, πατέρα μου,
πόσο είσαι καλός, πόσο μ' αγα-
πάς.

— Σ' αγαπάω και θέλω την
εύτυχία σου, είπε ο κόμπος.

— Θα γίνω εύτυχισμένη, πα-
τέρα.

— Εϊμαι κι' όλος πολύ ε-
τυχισμένη.

— Σου το έδωκα παιδί μου,
με όλη μου την ψυχή. Η εύτυ-
χία σου εϊνε κι' ο δικός μου πό-
θος.

— Εϊσαι η μοναχοκόρη μου
δεν έχω άλλον, κανένα από σένα
στον κόσμο. Χάριν της εύτυχίας
σου, λοιπόν, Μαρκελίνα, πρέπει
να δεχθής να κάνουμε μιά δο-
κιμή.

— Η Μαρκελίνα τον κτύπησε πα-
ραξενισμένη κι' άήσυχη στα μά-
τια και τον ρώτησε:

— Τι ένοιωσε, πατέρα;
— Άκουσε με, κόρη μου προ-
σεκτικά. Θα κολέσω εδώ τον
Νταγκέρ για να μιλήσουμε εδώ
για την ένωσι σας. Αυτός, φυσί-
κά, θα τρέξει χωρίς να χάσει ου-
τε μιά ώρας καιρό. Θα τον δε-
χθώ στη μεγάλη αίθουσα, θα εί-
σαι κι' εσύ εκεί και θ' άκούσης
τι πρόκειται να του πω και τι
πρόκειται να μου άπαντήσει.

— Τι θα του πής, πατέρα;
— Ρώτησε άήσυχη η Μαρκελίνα.
— Ένα μικρό ψέμμα.

— Θα του πής ψέμματα;
— Ναι, αγαπημένη μου κόρη.
Θα του πω ένα σωτήριο ψέμμα,
που θα φανερώσει τα αίσθηματά
του κι' ό,τι κρύβει στην καρδιά
του.

— Δεν καταλαβαίνω, τι θέλεις
να μου πής, πατέρα.

— Εϊνε άπλουστατο, Μαρκε-
λίνα, θα πω στον Νταγκέρ πως
δεχόμαι να τον κάνω γαμπρό
μου, συγχρόνως όμως θα τον
πληροφορήσω, ότι έπαίλει τον τε-
λευταίο καιρό στο χρηματιστήριο
και ότι έχασα τα τρία τέταρτα
της περιουσίας μου.

— Νομίζεις, δηλαδή, τραυ-
λισε η Μαρκελίνα, μ' έχοντας τη
δύναμι να τελειώση τη φράσι
της.

— Ναι, παιδί μου, νομίζω, η
μελλον εϊμαι άπολύτως βέβαιος,
πως μόλις ο Νταγκέρ το άκούσει
αυτό θα γίνη άλλος άνθρωπος.

— Ο έρωτας του θα εξετασθή και
θα φροντίση να ξεφύγί με κάθε
τρόπο από κοντά σου, ξεχνώντας
τις ύποσχέσεις του και τους όρ-
κους του.

— Άδύνατο! φώναζε η Μαρ-
κελίνα.

— Μη θιάζεσαι, κόρη μου,
αυτό θα το δούμε αμύριο κι' ό-
λας. Δεχόμαι πάντως το σχέδιό
μου;

Χωρίς να δυτάση η Μαρκε-
λίνα, απάντησε:

— Ναι, πατέρα, το δεχόμαι.
Σας εύχαριστώ μάλιστα που το
σκέφθηκατε. Θα σάς άποδείξω,
ότι δεν με γελάει η καρδιά μου.

— Ο κόμπος άναστενάζει.
— Καλό μου παιδί, ψιθύρισε,
μακάρι να εϊνε έτσι. Μα δε γε-
λάστηκα ποτέ, σχετικάς με τον
άνθρωπο αυτό.

— Η πατρική μου
καρδιά μιλάει τη στήν αυτή
και μου φωνάζει: «Πρόσεξε Μον-
τεσκούρ, μεγάλη συμφορά άπει-
λει την κόρη σου!»

— Η Μαρκελίνα τον φίλησε και
του είπε:

— Μη θέλεις κακές σκέψεις
στον σου πατέρα. Κάθισε και
γράφε στο Ζάν κι' αμύριο... αμ-
ύριο όλα θάχουν τελειώσει και θα
είμαστε εύτυχημένοι.

— Μακάρι, έμψυχες ο κόμπος
Μοντεσκούρ, πλησιάζοντας στο
γραφείο του.

— Κάθισε εκεί κι' έγραψε στον
Νταγκέρ, καλώντας τον στον
πύργο για το πρωί της επομέ-
νης.

— Η Μαρκελίνα έστεκε από πά-
νω του και παρακολουθούσε.

— Η καρδιά της χτυπούσε δυ-
νατά.

— Επ' τέλους!

Το μεγάλο της όνειρο έπραγ-
ματοποιείτο, έπαιρνε σάρκες και
όσα!

— Αμύριο κι' όλος ο Ζάν θα ήταν
στον πύργο, θα μιλούσε με τον
πατέρα της, θα έδειχνε τα τιμία
αίσθηματά του, θ' άδιαφορούσε
για την περιουσιακή κατάσταση
του κόμπος, θα ήπτοσε να έ-
νωθί μόνον με τη λατρευτή του
κι' όλα θα έτελειωναν μιά γαρά.

— Ο κόμπος έτελειωσε το γράμ-
μα κι' έκάλεσε έναν υπηρέτη,
που τον όνομα του έδωσε για να το
πάει άμέσως στο άγράφτημα του
Νταγκέρ.

— Γύρισε κατόπιν στην κόρη του.
Το πρόσωπό της άστράφτε από
εύτυχία.

— Εϊσαι εύχαριστημένη; Μαρ-
κελίνα; τη ρώτησε.

— Στο έρχομενο: Η συνέχεια.

ΜΥΣΤΡΑΣ

Η ΝΕΚΡΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΤΑΪΓΕΤΟΥ

7 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΔΟΣ

Πόσες και πόσες φορές ά-
νέθηκα τ' άπότομα χορ-
ταρισμένα μονοπάτια
στο λόφο του Μυστρά.

Συχνά, όταν χαμογέλουσε προ-
κληπτικά ο καθάρος ούρανος
την άνοιξη, ένα φιλικό αυτοκί-
νητο κατ' ευθείαν από την Ά-
θήνα, ή έστω και με το τραίνο
ως την Τρίπολη, μ' έφερνε στις
φουντωμένες πορτοκαλιές της
Σπάρτης, όπου ο Ταΐγετος πάν-
τα φανταζε με την άγνη λευ-
κότητα του χιονιού στις λειες
αναδιπλώσεις του, και ο Ευρώ-
πας ράβυμα κυλούσε τα νερά
του στις χαρακωμένες άμμου-
διές.

— Η τελευταία έκδρομή που
θυμάμαι και ή καλύτερη απ' ό-
λες, ήταν με τη φιλοσοφική
Σχολή του Πανεπιστημίου εν
σωματί, και με παρέα τη σοφή
κι' εύχαριστη των αγαπημένων
φίλων μου καθηγητών, του Λο-
ρεντζάτου, του Άρβαντιπού-
λου, του Άδαμαντίου, που εϊνε
τώρα κι' αυτοί κεκοιμημένοι ά-
παράλλακτα καθώς ο Μυστράς.

— Τι γλέντιο με ψιτά άρνιά
μας είχε κάμει ο καλόκαρδος
δήμαρχος και τραπέζις κ.
Γκορτσολόγος, ο δημοφιλέστα-

τος μπάμπα-Λιάς.

— Ένα ταξίδι στον Μυστρά εί-
'νε, χωρίς υπερβολή, μετάβασις
ισά μέσα στο Μεσαίωνα.

Γιατί τα πάντα ζούν, πεθα-
μένη εποχή, χωρίς τάφο, και
στη θουθή παρásokι τους δι-
ηγούνται όσο κανένα θιβλίο
δεν μπορεί να εκφρασθή. Οι
έκκλησιές, τα κάστρα, τα πα-
λάτια μένουν ανέπαφα, και κα-
θώς τ' αντικρύζεις από μακριά
θαρρείς ότι σε περιμένουν οι
Αυτοκράτορες δουτηγμένοι στη
λαμπρότητα της πορφύρας
τους.

— Ένας κωνοειδής μαστός γής,
ζεχωρός, αλλά και κολλημένος
με το δούνο, σου δίνει άκε-
ραία την έντύπωσι του πώς
περνούσε ο κόσμος εκείνο τον
καιρό, και πολύ δίκαια ο προ-
σφίλης μου κ. Κώστας Έλευθε-
ροδράκης στον Όδηνό του ό-
νομαζέται Πομπή της Έλλάδος
την νεκρή πολιτεία της Λακε-
δαίμονος, πιδ ζωντανή μάλι-
στα κι' από την Πομπή της
Νεαπόλεως, γιατί τη δική μας
δεν την πλάκωσε με τη λάβα
του κανάνας Βεζουβίου.

— Ήταν ιδιοτροπία απλή το
χτήσιμο του Μυστρά; Άνάγκη

— Πάντα ένας Παλαιολόγος θα-
σίκευε στο Βόσπορο, κι' άλλος
Παλαιολόγος έπρεπε να μείνει
«θεοπότης» του Μυστρά. Τόσο,
ώστε, ο τελευταίος Αυτοκρά-
τωρ, ο Κωνσταντίνος από Δε-
σποτής του Μυστρά ξεκίνησε
για αυτοκράτωρ της Κωνσταν-
τινουπόλεως και στο Μυστρά
μάλιστα έστέφθη για τον και-
νούργιο του προρισμό στη Βα-
σιλεύουσα.

— Και ο Μυστράς πάλι έκράτη-
σε επτά δόκλαρα χρόνια πα-
λαιδοντας να σταθεί μετά την
άλωσις.

— Τριακόσια πενήντα χρόνια τα
ρα εϊνε έρείπιο, που το δερ-
νουν οι άνεμοι και οι βροχές,
και οι σαυρές τρυπώνουν στους
φαγμένους τοίχους των κτιρί-
ων του. Στο έσωτερικό τους υ-
πομένουν καστερήσι οι δικέφα-
λοι άετοι, οι άγιογραφίες και
τα ψηφιδωτά. Και στο μεγάλο
υποσάτρη, την Παντάνασσα οι
λιγοστάς καλόγριες υποδέον-
ται πρόθυμες τους ξένους, φαν-
τάσματα της περασμένης επο-
χής. Οι καμμένες! Ποτέ δεν θα
ξεχάσω τις περιποιήσεις που
μούκαναν σ' ένα κρεβάτι για
να με ξαναφέρουν στην οργική
στις αισθήσεις μου, όταν, την
πρώτη φορά που πήγα, λιποθύ-
μησα από τον άνδρωτο. Σαν ά-
νοϊα τα μάτια μου κι' είδα ά-
χνά τις μορφές τους, νόμισα
πως υπήρχα στους καιρούς των
αγώνων του Γένους κ' είχα πέ-
σει τάχα σε μάχη προς τους
ορδάρχους, τους Σλάβους, τους
Άγασηνούς...

— Ποιά νάναι, άρα νε, αυτή
ή κυρία με το ράσο και τον κε-
κροφαλό στο κεφάλι της;—σουλ-
λονίζουσα.

— Κι' ο νους μου πήγε στη μορ-
φή της Θεοδώρας Παλαιολογι-
νας που κοιμάται από τότε θαμ-
μένη στο ίδιο μοναστήρι, τον
αιώνιο ύπνο της. Γυναίκα με
μυαλό και καλωσύνη, που πέ-
θανε χωρίς να προσβάσει να
μάθει τίποτα για τον άντρα της
και την τύχη του. Ήταν κόρη
του Τόκκου, του παλατινού κό-
μπος της Κεφαλληνίας, από
τη Τζένοβα, κι' έκλεισε τα μά-
τια πριν ο Κωνσταντίνος πέσει
έπι των επάλλων, πριν καν
τουρβή η είδησις να φωνεί για
το θρόνο της βασιλείας. Χάος
έστέφθη ο Κωνσταντίνος, όλο-
μόναχος ξεκίνησε. Ή σκία της
μόναχος τον συντρόφου. Και τη
μνήμη της τη θυμήθηκε και
στην τελευταία του προσευχή,
όταν έκοιμώνοσε των Άκράν-
των Μυστηρίων στην Άνιά Σε-
φιά για να προχωρήσει στην πε-
σμένη πύλη των ταειών με το
σπαθί στο χέρι, εκείνο που τσα-
κίστικε στα δύο...

— Λιποθυμισμένος μέσα στον
Μυστρά, άνοϊώντας θαρσιά τα
θέλαφα, γύρω από τους τοί-
χους του εύκτηριού οικου, μπο-
ρούσα να μην ίδω το δρομά
της στα σμένα, τα μελαγχολι-
κά, τα άνωσιωμένα πρόσωπα
των καλο-οαίων...

— Πολλοί από τους μεγάλους
συγγραφείς ένοιωθαν πραγματικό
τρομά για τον άριθμό 13. Ο Βί-
κτωρ Ουγκώ, ο Δουμάς πατήρ, ο
Μπαλζάκ, ο Μυσσέ, ο Θεόφιλος
Γκατιέ και ο Σαλλύ - Πρυτόμ
ποτέ δεν δέχονταν να καθίσουν
σε τραπέζι στο όποιο ήσαν δεκα-
τρείς συνδαιτηγμένοι.

— Εχετε ξακουσμένο όνομα,
κύριε Βάγνερ, του είπε χαμογε-
λώντας.

— Και ο άπλοικός τσαγκάρης πο-
ύ άγνοούσε φαίνεται τελείως την ύ-
παρξί του μεγάλου μουσουργού,
του έπτε με άφέλεια:

— Αυτό δεν εϊνε καθόλου περι-
εργό κύριε, έρόσαν εδώ και τρι-
άντα χρόνια όρίσχομαι έγκαιροση-
μένος εδώ!

— Βάγνερ και... Βάγνερ

Σε κάποιο χωριό της Άνω
Βασιλείας μένει κάποιος υποδημα-
τοποιός που ονομάζεται Ριχάρδος
Βάγνερ. Τελευταία κάποιος περα-
στικός άπ' το χωριό υπήκε στο
μαγαζί του για να του δώση να
επιδιορθώση ένα ζευγάρι παπού-
σια κι' έπιασε κουβέντα μαζί
του:

— Εχετε ξακουσμένο όνομα,
κύριε Βάγνερ, του είπε χαμογε-
λώντας.

— Και ο άπλοικός τσαγκάρης πο-
ύ άγνοούσε φαίνεται τελείως την ύ-
παρξί του μεγάλου μουσουργού,
του έπτε με άφέλεια:

— Αυτό δεν εϊνε καθόλου περι-
εργό κύριε, έρόσαν εδώ και τρι-
άντα χρόνια όρίσχομαι έγκαιροση-
μένος εδώ!

— Βάγνερ και... Βάγνερ

Σε κάποιο χωριό της Άνω
Βασιλείας μένει κάποιος υποδημα-
τοποιός που ονομάζεται Ριχάρδος
Βάγνερ. Τελευταία κάποιος περα-
στικός άπ' το χωριό υπήκε στο
μαγαζί του για να του δώση να
επιδιορθώση ένα ζευγάρι παπού-
σια κι' έπιασε κουβέντα μαζί
του:

— Εχετε ξακουσμένο όνομα,
κύριε Βάγνερ, του είπε χαμογε-
λώντας.

— Και ο άπλοικός τσαγκάρης πο-
ύ άγνοούσε φαίνεται τελείως την ύ-
παρξί του μεγάλου μουσουργού,
του έπτε με άφέλεια:

— Αυτό δεν εϊνε καθόλου περι-
εργό κύριε, έρόσαν εδώ και τρι-
άντα χρόνια όρίσχομαι έγκαιροση-
μένος εδώ!

— Βάγνερ και... Βάγνερ

Σε κάποιο χωριό της Άνω
Βασιλείας μένει κάποιος υποδημα-
τοποιός που ονομάζεται Ριχάρδος
Βάγνερ. Τελευταία κάποιος περα-
στικός άπ' το χωριό υπήκε στο
μαγαζί του για να του δώση να
επιδιορθώση ένα ζευγάρι παπού-
σια κι' έπιασε κουβέντα μαζί
του:

— Εχετε ξακουσμένο όνομα,
κύριε Βάγνερ, του είπε χαμογε-
λώντας.

— Και ο άπλοικός τσαγκάρης πο-
ύ άγνοούσε φαίνεται τελείως την ύ-
παρξί του μεγάλου μουσουργού,
του έπτε με άφέλεια:

— Αυτό δεν εϊνε καθόλου περι-
εργό κύριε, έρόσαν εδώ και τρι-
άντα χρόνια όρίσχομαι έγκαιροση-
μένος εδώ!

— Βάγνερ και... Βάγνερ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ — και όμορφιά σας —

ΟΜΙΛΕΙ Η ΕΛΙΖΑΜΠΕΤ ΑΡΝΤΕΝΝ

Πολλές κυρίες συνηθίζουν να πλένουνται με σαπούνια κακής ποιότητας και με κρύο νερό. Στην περίπτωση αυτή, δεν πρέπει να παραπονούνται ότι το δέρμα που προσώπου των έχει γίνει χάλια, ότι έχει γεμίσει με ρυτίδες, και μ' ένα σωρό μαύρα μπαμπάκια. Όχι, κυρίες μου, μη μεταχειρίζεστε πια τα κακής ποιότητας σαπούνια σας. Μάθετε ότι είναι χίλιες φορές προτιμότερο να καθαρίζετε το πρόσωπό σας μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο σε μία καλή λοσιόν. Αν το δέρμα σας είναι πολύ λιπαρό, τότε μεταχειρίζεστε μία στυπτική κρέμα μαζί με μιάν άλλη κρέμα, που να έχει τονωτικές ιδιότητες.

Άλλη μία κακή συνήθεια των γυναικών είναι να ευρίζουν τις τριχες των ποδιών τους. Μάθετε μία για πάντα, ότι για ν' απαλλαγείτε από τις τριχες των ποδιών σας, πρέπει να μεταχειρίζεστε το ειδικό αποτριχωτικό κρέμα, το οποίο έχει την μοναδική ιδιότητα να θυάζει τις τριχες από τις ρίζες των και να κάνει το δέρμα των ποδιών σας λείο και στιλπνό.

Μεγάλο σφάλμα είναι επίσης, όταν πασολαίψετε το πρόσωπό σας μ' ένα παχύ στρώμα πούδρας, χωρίς να βάλετε προηγουμένως μία καλή κρέμα. Άπειρες είναι οι κοπέλλες, που για να μη προσέχουν στο χέλιμα αυτό, αποχέτουν ένα πρόσωπο όμοιο με τη φλούδα ενός πορτοκαλιού.

Αν κυτταχθείτε προσεκτικά στον καθρέπτη, θα παρατηρήσετε ότι οι λακούβες αυτές είναι γεμάτες από υπολείμματα πούδρας από ρουζ και από ακαθαρσίες και σκόνες, που με τον καιρό έχουν συσσωρευθεί πάνω στην επιδερμίδα σας.

Τα πράγματα θα ήταν εντελώς διαφορετικά, αν φρονιζάτε το θράδυ, πριν κατακλιθίτε, να καθαρίζετε καλά την επιδερμίδα του προσώπου σας. Δυστυχώς όμως οι πιο πολλές από σας, με το ροχαμπό ότι είσθε κουρασμένες διάζεστε πάντοτε να πλαγιάσετε.

Πώς θέλετε ύστερα να έχετε μία φρέσκια και θελωδύνει επιδερμίδα; Για κυτταχθείτε όμως το πρωί, άμα θα ξυπνήσετε, στον καθρέπτη. Το πρόσωπό σας, θα μοιάζει σαν το φεγγάρι, όταν το βλέψουμε με το τηλεσκόπιο: ένα σωρό κοιλότητες, θορυβώδεις και λωρίδες. Με δυο λόγια είπατε για κλάψιμο.

Πριν πέσετε να κοιμηθείτε, πάρτε ένα κομμάτι βαμβάκι, βουτηγμένο σε μία καλή λοσιόν ή κρέμα, και καθαρίστε καλά το πρόσωπό σας. Και το πρωί, άμα θα ξυπνήσετε, θα ξαφνιασθείτε με το θαύμα που έχει συντελεσθεί: όλη τη νύχτα, η επιδερμίδα σας θα αναπνέει από τους ανοικτούς της πόρους, και το πρωί, το πρόσωπό σας θα είναι φρέσκο, όμοιο και χνουδάτο σαν το ροδάκινο.

Πολλές φορές, ακούω, γνωστές μου κυρίες, να παραπονούνται ότι τα μαλλιά τους, μέρα με την ημέρα γίνονται όλο και πιο σκληρά και χάνουν όλη τους τη φυσική στιλπνότητα. Καμμία όμως απ' αυτές δεν φροντίζει ν' αγοράσει μία σκληρή βούρσα, και αφού πρώτα κάνει μασάζ στο δέρμα του κεφαλιού της, ύστερα να βουρτοίσει προσεκτικά τα μαλλιά της.

Είναι επίσης μερικές κοπέλλες, που μάς αφίνουν να διαβάσουμε, πάνω στα δόντια τους, ολόκληρο... το μενού του γεύματος των. Πόσο αδικούν τον εαυτό τους οι κοπέλλες αυτές!... Θα ήταν χαριτωμένες αν δεν έχανονταν, ότι απαραίτητος όρος για την υγεία, και συνεπώς για την όμορφιά, είναι να πλένουμε τρεις φορές την ημέρα τα δόντια μας και όχι με οριζόντιες, αλλά με κάθετες κινήσεις της βούρτσας.

Δεν καταλαβαίνω, επίσης, γιατί, νέες, γεμάτες ζωή αφίνουν τους ώμους των να καμπούριαζουν και τους μύς τους σωματίων των, να γίνονται παλαβοί. Τι θα σας στοιχίσει αν το πρωί μόλις σηκωθείτε, κάνετε μερικές γυμναστικές ασκήσεις κι' ύστερα ένα κύριο ή χλιαρό ντους; Και τι θα σας στοιχίσει επίσης, αν, συγυρκόντας το στήνι, φορούσατε ένα ζευγάρι παλάνι γάντια;

Μ' αυτόν τον τρόπο, τα χέρια σας που θα φρονιζάτε φυσικά να τα τριβείτε το θράδυ με λίγη γλυκερίνη και λεμόνι, θα αποκτήσουν όλη την απαλότητα, τη χάρη και τη λεπτότητα, των χεριών εκείνων που έγραφοιχσαν τόσο και τόσο ποικίλα της ρομαντικής εποχής.

ΕΛΙΖΑΜΠΕΤ ΑΡΝΤΕΝΝ

ΑΝΑΚΑΛΥΨΑ ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑ

Από μικρός έχω μανία με τα αστυνομικά μυθιστορήματα. Είπε το λογοτεχνικό είδος που προτιμώ γιατί, εκτός από μυστήρια, δίνει και το μυαλό μου. Το τερπνόν μετά το ωφέλιμο. Κι' αν έχω μία εξιστορημένη κρίση σήμερα, μπορώ να πω με πεποίθηση πως η οφέλιμη αποκλειστικά στα αστυνομικά μυθιστορήματα που νομίζω πως πρέπει να εισαχθούν και στην εκπαίδευση για να ξυπνά το μυαλό των παιδιών. Άλλα αυτό είναι άλλη ιστορία.

Προχτές το πρωί, λοιπόν, μόλις είχα τελειώσει το αστυνομικό μυθιστορήμα «Εφτάμιστο πιστό λίκν στα σκοτεινά» και άναβαν την Λεωφόρο Αλεξάνδρας, γεμάτος συγκίνηση για τις περιπέτειες που είχα διαβάσει, όταν ξαφνικά, από μία μικρή πράσινη πόρτα, έβλεπα να τρέχει άργα ένα υγρό άνοιχτο κόκκινο χρώμα. Στέκομαι λίγο, ήταν και λέω:

—Αίμα! Καμιά αμφιβολία ότι ήταν αίμα. Άλλα από που έρχεται; Έρχεται από μία μακροστενή αλλη, καθώς έκοινα παρατηρώντας την πόρτα. Κάποια φοβερή ύπουλη περνάει απ' το μυαλό μου. Κάποιο εγκλημα χωρίς άλλο θα είναι, γινε εκεί μέσα. Πάω κοντά στην πόρτα και προσπαθώ να άνακαλύψω καμιά χαράκιλα να άνακαλύψω τι γίνεται μέσα. Άλλα χαράκιλα, ποτέ μου. Ούτε ίχνος.

—Φυσικά, λέω. Τις έδωσαν όλες, για να κάνουν τη δουλειά τους καλύτερα! Και το αίμα εξακολουθεί να τρέχει πιο άργα καθώς περνάει τη ώρα, αφήνοντας ένα κόκκινο αλγάκι στην πλάκα της είσοδου και στο πεζοδρόμιο. Κολάω τ' αυτό μου μην ακούω κανένα θόρυβο να με διαφωτίσει, αλλά δεν ακούω τίποτα. Άλλο ύποπτο σημάδι. Γιατί να μην ακούγεται θόρυβος; Πολύ ύπουλη επίσης μου φαίνεται η μυθιστορική σιγή που καλύπτει το περιεργό αυτό στήνι. Μία ιδέα περνά από το μυαλό μου:

— Έδώ μέσα κάποιον έσφαξαν!

Κάποιον έσφαξαν και καλά που βρέθηκα εγώ να περνά τυχαίως από εκείνο το δρόμο, να έδω τα αίματά και να υποψιασθώ το εγκλημα. Χρόνια περιμένα την ευκαιρία ν' ανακαλύψω ένα εγκλημα.

Τι να κάνω, λοιπόν; Κυτάζω γύρω. Απέναντί α κρηβός είναι ένα μικρό καφεενείο. Θά πάω εκεί, θα πάρω μία κατάρληλη θέσι πίσω από το τζάμι και θα παρακολουθώ την κίνηση στο σπιτικό. Πρό πάντως στήνι. Και πάω. Πάρνω μία έφημερίδα, άνοιγω μία τρύπα, κάνω ότι διαβάζω, αλλά στην πραγματικότητα παρακολουθώ. Μία ολόκληρη ώρα πέρασε. Και οι ά γόνες μου αποχμωμούνται. Βλέπω την πόρτα ν' άνοιξη και να βγαίνει ένας κύριος με καλό, αλλά ύποπτο εξωτερικό. Στέκεται για λίγο άναποφάστος. Γιατί κυτάζει το ρολόι του; Ένας άνθρωπος με καλούς σκοπούς ποτέ δεν κυτάζει την ώρα βγαίνοντας από το σπιτικό του και μαλάτεια με ύποπτο ύποπτο τρόπο. Κατόπιν τον βλέπω να κυτάζει μία άπάντι στο δρόμο, μία κάπα, σαν να έδιδαφεσαι μήπως τον έβλε κανείς. Φορτώνει άναποφάστος και βιαστικά κινείται. Δεν τον έβλε! Έτσι νομίζω, γιατί δεν έχει βέβαια άποψιν που πάω ένα άργυριο μ' ά μέση από μία τρυπιά άνοιξη παρακολουθώ. Έγώ φυσικά δεν φύγω. Είμαι έδωστος π' άποφάστος θάρρη. Και δεν πέρασε. Σ' ά μιση ώρα έσφαχθήκα τον ίδιο ύποπτο τύπο που έρχεται άναποφάστος άνα καροτσάκι μεταφορών. Έδώ είμαστε! Πρόκειται άσφαλάς να μεταφερθή το πτώμα! Ο

ύποπτος κύριος άνοιγει την πόρτα και μπαίνει με τον μεταφορέα. Προφανώς είναι άναποφάστος! Άλλα λεπτά άναποφάστος περνάει. Και που η πόρτα άνοιξη πάλι και άναποφάστος τον άνοιξη και το μεταφορέα να άουβαλουν ένα πολυ άγκυδες δέμα. Άλλη άρα είναι και μία γυναίκα μ' ά πορταάκι σαν να άνη άναποφάστος. Χωρίς άμφιβολία αυτή θα είναι η κυρία έφορος, ίσως και η άργηγος.

Τι νάχη άρα γε το δέμα; Μά τι άλλο παρά το πτώμα; Άλλη η βία να το μεταφέρουν μακριά και να το πετάσουν κάπου είναι πολύ χαροκατηρητική. Το καροτσάκι φεύγει γρήγορα. γρήγορα, έδω ο ύποπτος κύριος το άναποφάστος και η κυρία κινείται την πόρτα και έσφαχθήκα στο στήνι του έγκληματος. Νομίζουν ότι δεν τους άναποφάστος κανείς!

Η χαρά μου δεν λέγεται. Είμαι έπ' άναποφάστος έφορος έγκληματος. Τώρα μπορώ να πάω στην άστυνομία και να καταγγείλω την πράξη.

Τρέχω κατ' έυθείαν στο τζάμι της περιφέρειας. Είναι όλοι άναποφάστος από το δρόμο, φυσικά. Τους παροιστάνω τα πράγματα ζωντανά, τους λέω τ' άναποφάστος με τα μάτια μου το πτώμα να μεταφέρεται, τους έξηγώ π' άναποφάστος στην ιδέα περί του έγκληματος από το αίμα που έτρεχε στο πεζοδρόμιο.

—Ακόμα ύπάρχει το αίμα κύριε άστυνομικέ. Τρέξτε γρήγορα γιατί φοβάμαι ότι οι δράστες θα έφυγουν!

Τρεις άστυνομικοί με άναποφάστος. Σε λίγο χτυπάει την πόρτα. Βγαίνει η κυρία και μάς άνοιξη. Προσπαθώ να πάρω το πό άδω κι' άδιάφορο ύφος του κύριου. Άλλα έγώ δεν γελιέμαι από τέτοιες ύποκρισίες.

—Τι θέλετε; ρωτά.

—Το πτώμα! φωνάζω. Πού το πήγατε το πτώμα;

Η κυρία ταράσσεται. Έδώ είμαστε, λέω από μέσα μου. Δεν μπορεί να κρυφτεί. Της ήρθε έαφνικό.

—Πού πτώμα; λέει με προσποιητή κατάπληξη.

—Το πτώμα αυτό που σφάξατε κυρία μου! Έλάτε και μάς άνοιξη. Περπατών με κρυβόμαστε. Όριστε και τα αίματά. Από που είναι αυτά τα αίματά; ρωτά.

—Από κεί! μου λέει η κυρία, και δείχνει ένα κόκκινο χαλί που κρεμούν στο άνοιξη.

Παρατάζουμε. Πραγματικά από το κόκκινο χαλί, που είναι φρεσκο πλυμένο, στάνουν άργα— άργα κόκκινες σταγόνες.

Με άναποφάστος κυρία μου, λέει ο άστυνομικός που είναι άργηγος της άμάδας. Κάποια πασε έξηγηση συνέε.

Συγχρόνως μου δίνει και μένα μία σπρωδιά και με βγάζει έξω από την πόρτα.

—Άκούσε έδω, μου λέει. Άν έσφαξη άλλη φορά να μάς άνοιξη, μάς έτοιμο άναποφάστος, θα έσφαχθήκα έμμερής. Πράβα στη δουλειά σου! Άναποφάστος!

Με άναποφάστος, λέω άλλα δεν έκάνανε έρευνα μέσα στο στήνι!

—Τον κακό σου τον καιρό! Σέρλοκ Χόλμς!

Και φεύγουν. Φυσικά, άναποφάστος την έπ' άνοιξη μου στις έφημερίδες. Προσπαθώ όμως. Γιατί έγώ είμαι έδωστος π' άποφάστος έγινε έγκλημα. Κι' αν δεν έγινε, θα γίνη. Γι' αυτό κι' έγώ καθε μέρα τώρα τρυπώ μία έφημερίδα και παρακολουθώ την κίνηση στο σπιτικό με την πράσινη πόρτα από το άναποφάστος καφεενείο. Δεν άφηνω καμιά ύποπτη κίνηση να μ' άναποφάστος. Κι' αν δεν άναποφάστος, η έγκλημάς δεν θα ήσ.

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Η ΖΟΥΓΚΛΑ — των σκελετών —

Στο άπέραντο δάσος της σημερινής Άρ γεντινής ο Εύρωπαίος έξερευνητής προχωρούσε σιγά— σιγά, ακολουθούμενος από τον Ίνδο οδηγό του.

Ξαφνικά, μόλις θήκε σ' ένα ξέφωτο γεμάτο κορμούς δένδρων καμμένους από τους κεραυνούς, άφπσε μία κραυγή φρίκης. Βρέθηκε σε μία σκληρή μακάβρια, άνατριχιαστική. Θάλαγε κανείς ότι έπρόκειτο περί κατασκήνωσες... σκελετών. Σκελετοί!... Σκελετοί!... Ένας σκελετός γονατισμένος σε σάοι άνθρωπου που άναβει φωτιά. Σε μερικά θήματα τρείς άλλοι έσφαλμένοι ύπτιοι. Μακρύτερα ένας σκελετός σκύλου με το ρύγχος άναμμένο στα μπροστινά του πόδια... Ύστερα ένας βούβαλος πλαγισμένος στο πλευρό του και παραπέρα σκελετοί μικρών ζώων και πουλιών, σκόρπιοι στο έδαφος σκεπασμένοι ολοι από την τροπική εκείνη θλάσση που σε διάστημα όλιγών ώρων, το σκεπάζει όλα.

Ο έξερευνητής και ο οδηγός του έμειναν έμφορνοι έμπρός στο έφιαλτικό αυτό θέαμα, με την καρδιά σφιγμένη από άναποφάστος άγωνα. Ζητούσαν είς μάτην να έξηγώσιν τι μπορούσε να είκε σ' άναποφάστος. Πίπτετε π' άναποφάστος ότι προηγήθηκε κάποια πάλι ή ότι έπρόκειτο περί φώλεας άγρίων θηρίων.

Καμμία άταξία ο άλους τους σκελετούς που άσπριζαν πλυμένοι από τη βροχή, και που θα έλεγε κανείς ότι, έτοι, καθαρισμένοι καθώς ήσαν είχαν τακτοποιηθεί για κάποια άνατομική έξέτασι.

Κρύος ιδρώτας έτρεχε στους κροτάφους του έξερευνητού. Άισθανόταν ότι έπλυνότο στον άέρα ή άπειλή ενός κινδύνου τρομερού και άγνώστου. Μή τον περιμένει ή ίδια τύχη; Άστος, είχε καμει παλύ και κουραστικό δρόμο και έπρεπε παρά όλη του τη φρίκη, να κατασκήνωσε εκεί για να άναποφάστος ός την άλλη ημέρα.

Ο Ίνδος, στήν διαταγή του κυρίου του, έδεσε δυο μπράτσες στα ψηλά κλαδιά ενός δένδρου.

Άλλα δεν μόρσαν να κοιμηθούν. Η φρίκη τους κρατούσε άπνους, τους έκανε ν' άγνυνούν.

Έσφα ο Ίνδος άφπσε μία κραυγή φρίκης, που έκαμε τον Εύρωπαίο έξερευνητή ν' άνασφίττη.

—Τι τρέχει, Γκούμαν; ρώτησε.

—Κύριε, τραυλίζω ο Ίνδος με φωνή φοβισμένη, τα μυρμηγκία, τα μυρμηγκία!

Τότε ο έξερευνητής είδε στο έδαφος μία ολόκληρη στρατιά που διευθυνόταν προς το μέρος των. Η στρατιά αυτή των έντόμων φαινόταν ότι έρχόταν από τα άθρη του άσους και τραβούσε ίσια έπάνω τους σε φάλαγγες πυκνές, καταπνύνουσα τα πάντα, άνη, χαμόδενδρα, κάτω από το σωμαγές κύμα της...

Ο έξερευνητής κατάλαβε άμέσως τι ου νέδιαν. Τα ήξερε καλά τα μυρμηγκία αυτά, τα συκαμένα και τρομερά μυρμηγκία της περιοχής του Άμαζονείου ποταμού, τα μυρμηγκία, που οι άχόρταγοι μασσπήρες τους καταπνύνουν το π' άνα, καθαρίζουν το π' άνα...

Γκούμαν, ρώτησε ο Εύρωπαίος με ύποκωφ φωνή, τι κάνουν στα μέρη σου, έναντινι αυτές τις μασσπήρες που άπειλεί να μάς καταβροχθή;

Ο Ίνδος άπάντισε:

—Βάζουν φωτιά στο δάσος!

Φωτιά; Όχι, όχι. Άν έβαζαν φωτιά θα έκινδύνευαν να καούν ζωντανοί ή να πεθάνουν από άσφύξι.

Έσφα ο έξερευνητής άφπσε μία κραυγή πόνου. Είχε τομψηθί στο χέρι. Το τι να έσφα από μια ήππ' άλλαν από τους π' άνα τους έπιτεθέντας. Μά άμέσως έκατό άλοι, χίλιοι, άλλοι τους άνακατέστησαν. Σ' άνα δέντρο με την έλπίδα να έσφύγ' άπό το μαυρο ύμα. Μά ο έχθρος τον άναποφάστος. Ρίχτηκε πάνω του, στο λαιμό του, στα πόδια του, στα χέρια του, στα μάτια του μέσα!

Τρελλός, τυφλωμένος, λιποθυμώντας άπό τους πόνους, μη ύποφρόντας πλέον το μαρτύριο να καταφωγή ζωντανός, έπεσε στη ρίζα του δένδρου, άναίσθητος...

Και τα φρικτά έντομα συνέχισαν το άειπον τους. Σε διάστημα όλιγών ώρων δεν άφσαν από αυτόν παρά ένα σκελετό, του οποίου τα κόκκαλα έλαμπαν στον ήλιο με την ίδια λάμψη, όπως και τα κόκκαλα των άλλων σκελετών, του τρομερού αυτού μέρους του άσους.

Ο Ίνδος που έσφα διπνήθηκε κατόπιν την φρικιαστική αυτή ιστορία.

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

—Μ' άγαπάς, Γιάννη;
—Σ' άγαπάω, Μαρία μου.
—Θά μ' άγαπάς πάντα; Θά με κάνης γυναίκα σου;
—Ναι, Μαρία μου.
—Κι' όμως φοβάμαι... Πώς τρέμει ή καρδιά μου!... Κάτι με φοβίζει, καλέ μου... Ένας σκελετός ίσκιος με κυνηγάει παντού... Τρέμω και κρυφολαχταρώ. Και δεν έξέρω ή καύρη γιατί... Ποιά συμφορά θά με χτυπήσει, Παναγία μου!...

—Μη φοβάσαι, μικρούλα μου. Μη τρέμεις έτσι, άγάπη μου. Έγώ είμαι έδω. Βγάλε τις μαύρες έγνοιες σου το νο σου. Άφου σου λέω πως σ' άγαπώ, μονάχα έσένα άγαπώ και καμμία άλλη... Δεν με πιστεύεις;

—Άν δέ σε πιστεύω, δεν θα γινόμουν δική σου. Σου τάδωσα όλα, χυσέ μου... Έλα... φίλησέ με τώρα. Πρέπει να γυρίσω σπίτι.

Ο Γιάννης την έσφίξε στην άγκαλιά του και τη γέμισε φιλία. Χόρισαν.

Έκείνος έφυγε τρεχάτη.

Έκείνος έμείκρνε λίγο και άναποφάστος στο ίδιο μέρος.

Λίγη ώρα πέρασε.

Μεσ' απ' το σκατά της φθινοπωρινής νυχτιάς μία σκιά πρόβαλε.

—Γιάννη!

—Φωτεινή!

—Έδω είσαι, καλέ μου;

—Σε περιμένα με λαχτάρα, καρδούλα μου.

—Άργησα λίγο. Βρήκα στον δρόμο τη Μαρία και τρώαε να της έσφύω. Δέ θέλω να μάθω ή άδελφή μου την άγάπη μας.

—Δέ θα μάθω τίποτα, μη φοβάσαι. Κανένας δεν θα μάθω τίποτα ός την ημέρα που θα παντρευτούμε.

Η Φωτεινή άναστενάξε:

—Άχ! πότε θάρρη αυτή η μέρα ή εύλογη μέρα!

—Θάρρη, χρυσάφεια μου, κάνε ύπομνη.

Την άρπαξε με δύναμη, την έσφίξε πάνω στο πλάσι του στήθους και τη χόρτασε φιλία και χάδια.

Φιλία, φωτιά γεμάτα. Χάδια που μεθοδούν και γλυκομυδιαζαν.

Έσφα η κόρη τινάχτηκε.

—Πρέπει να πηγαίνω, λεβέντη μου. Τι θά π' ή μάνα μου; Κι' ή άδελφή μου ή Μαρία βάζει πάντα το κακό στο νο της. Άν μάθουν τίποτα πριν με ζητήσης για γυναίκα σου, θά πεθάνω απ' τη ντροπή μου. Καλή σου νύχτα σταν ραπέτ μου.

—Καλή νύχτα, περισσότερα μου!

Η Μαρία και η Φωτεινή ήσαν άδελφές, 18 χρονών ή μία, 20 ή άλλη.

Απ' τις πιο όμορφες κοπέλλες του χωριού. Κι' απ' τις πιο άδύες και καλόνκαρδες.

Τη μία ύπερ' από την άλλη τις πλάνασε και τις μέρβεσε στα δίχτυα του ο Γιάννης ο Καραντινός, γυιός του παπά του χωριού, νόστιμο παλικάρι, μά πονηρός σαν την άλεπο κι' έρωτηάρης ο θεός να σε φυλάξ!

Παπά παιδί, διαβόλου άγγόνι! λέει κι' ή παροικία.

Έκανε ο πλάσος τις έρωτοδους λείες του με τέχνη. Άναποφάστος και τις δυο άδελφές χωρίς να έξηρη ή μία της άλλης το έσασαν και μυστικό.

Τις είχε έτερελλάνει.

Τους είχε σηκώσει το νο. Κι' έ

έκείνες άδύες και καλόνκαρδες, τρυφερές κι' άναποφάστος, μη δάσαν κακό στο νο τους, όλα του τα χάρισε, θυσίασθηκαν για την άγάπη του την ύπουλη και ψεύτικη, θυσίασαν τον μόνο θησαυρό που έχει μία κοπέλα.

Κράτησε καιρ' αυτή ή ιστορία της άγάπης της άλλης.

Η μία άδελφή δεν ήξερε τον μυστικό καμ' ή άλλης.

—Γιατί άναστενάξεις Μαρία;

—Δεν έξέρω... Έγώ ένα πλάκαμα στην καρδιά. Μά και σύ άναστενάξεις, Φωτεινή.

—Ναι, δεν έχω κέφι σήμερα.

—Μην ελίσαι έρωτοσημπεμένη; —Θεός φυλάξ! Κι' έσύ;

—Κουνήσου απ' τη θέσι σου.

Μά τίποτα δεν μένει κρυφ' σ' αυτό τον έομο κόσμο.

Η μία άδελφή έμαθε άσφα να μυστικό της άλλης.

Βρέθηκαν μία νυχτιά κι' οι δυο στο ίδιο μέρος του ραντεβού τους.

Έκείνος ο άκαρδος δεν φάνηκε καθόλου.

—Άνοιξαν τότε τις καρδιές τους τις φλογισμένες.

—Μαρία μου, άδελφούλα μου!...

—Φωτεινή μου, φτωχούλα μου!

—Τι θα κάνουμε τώρα;

—Τι θα κάνουμε; Δεν έξέρω ή άμοιρη!...

—Και του τά έδωσα όλα, του ψεύτη!

—Κι' έγώ!

—Είμαστε χαμένες!...

Άγκαλιάσθηκαν κι' άρχισαν να κλάινε σπαρακτικά.

Πότιζαν με δάκρυα το μέρος που μοσχοβολούσε άκόμα από έρωτα, ποχέ ακούσει τα έρωτολόγια τους και τους όρκους του άπιστου.

Και την άλλη μέρα ο σπαράγος τους μεγάλωσε. Έμαθαν πως ο Γιάννης είχε μπλέξει σ' άλλη καινούρια άγάπη.

—Άχ, τον άπιστο, τον άκαρδο!

—Φωτιά να τον κάψω τον πλάνο που μάς πλάνασε!...

—Φαρμάκι πρέπει να πιούμε, ο μαύρος Άδης να μάς δεχτεί.

—Ναι, μονάχα ο θάνατος μάς μένει, άδελφούλα μου, μά πρέπει να τιμωρήθ' ή αυτός. Πρέπει να τον σκοτώσουμε τον άπιστο!

Το έπαιον, το συμφώνησαν, μά δεν το κάνανε. Δεν είχαν τη δύναμη, τους έλειπε την ώρα την στείον το κουράγιο.

Χύσανε ποτάμι τα δάκρυα.

Η μία τους ούτε ύποψίασθηκε τίποτα. Ως την ημέρα τη έλδερη, τη μέρα την όργισμένη, που πήρσαν τα μάτια τους και φώναγε απ' το σπ' άνοιξη και άναποφάστος.

Έφυγαν κρυφά μόλις σουρούπωσε, σαν κυνηγημένες, μ' ένα μικρό μόντο ή κάθε μία από χέρι με λίγα ρουχαλάκια.

Πήραν σκυφτές και κατατρεγμένες το δρόμο το δημόσιο, μαύροι ίσκιος συμφορές μέσα στη μαύρη νύχτα.

Κατέφυκαν σ' ένα μοναστήρι της έπαρχιας. Κλεισθηκαν εκεί για πάντα, έγιναν καλόνκαρδες και άθωες παπαστείνες τα νεύτα τους άνα μίας τρελλής, θεότρελλης άγάπης.

Μά κι' ο Γιάννης ο Καραντινός τιμωρήθηκε σκληρά για την άτιμία του. Τον ήρθε το φυσικό μένο θολό ποτάμι, καθώς περνούσε μ' άνα μέρα με τ' άλογο του και τον έβλεπε, Τιμωρία δικαία.

Έπιστημονικά — ΠΕΡΙΕΡΓΑ —

ΓΙΑΤΙ ΚΙΤΡΙΝΙΖΟΥΝ ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ;

Γιατί άρα γε τα φύλλα των δένδρων κιτρινίζουν το φθινόπωρο; Ός γνωστόν, το πράσινο χρώμα των φύλων όφειλεται στους μικροσκοπικούς κόκκους χλωροφύλλης, που περιέχουν. Οι κόκκοι αυτοί δεν χρησιμεύουν για να χρωματίζουν μόνον τα φύλλα, άλλα έσασκουν και μία σπουδαία χημική επίδρασι στα φυτά.

Μέχρι σήμερα, οι χημικοί πιστεύαν, πως το κυριώτερο συστατικό της χλωροφύλλης ήταν το σίδηρο. Τελευταίως όμως άνακαλύφθη πως το κυριώτερο της συστατικό είναι το μαγνήσιο.

Όστόσο, ή σπουδαιότητα της χλωροφύλλης δεν έγκειται τόσο στο γεγονός ότι περιέχει μαγνήσιο, άλλα στο γεγονός ότι συντελεί στο φιλτράρισμα του άέρος, που έχει άναγκη για να άναπτυχθ' το φυτό.

Η άλλαγή όμως του χρώματος των φύλων των δένδρων το φθινόπωρο, όφειλεται στο γεγονός, ότι κατά τη διάρκεια του χειμώνας, οι ρίζες των δένδρων βρίσκουν σε πολύ μικρή ποσότητα τους άναγκαίους χυμούς που είναι άπαραίτητοι για τη συντήρησή τους.

Διατηρώντας όμως τη χλωροφύλλη τους θά πέθνοναν από τη δίψα, δεδομένου ότι ή χλωροφύλλη έχει την ικανότητα να έσφαιριζ' μαζί με το διοξειδίου του άνθρακος του φυτού, άκόμα και μία ποσότητα της ύγρασίας υπό μορφήν υδρατμών.

ΠΑΤΕΡΑΣ

Πέρασαν έτσι κι' οι υπόλοιποι μήνες. Κι' ένα ήλιολουμένο πρωί ή 'Ιερουσαλήμ αντιβούζε από τις χαρούμενες φωνές.

Είχε γεννηθεί ο γυιός του Δα- βίδ, ή έλπίδα του θρόνου, ο μι- κρός Άμινον.

Τον κρατούσε στην άγκαλιά του ο Δαβίδ και τα μάτια του θόλω- ναν από τη συγκίνηση. Αυτό το αβάντο πλημμελίστη, του τούταλ-

Η ΠΕΡΙΠΛΟΚΗ ΑΜΑΡΙΩΛΗ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ

νε ο Θεός σαν μήνυμα πώς εύλο- γεί τη δυστυχία του. 'Ηταν μια έγγυητη εύτυχία.

Πήρε την κιθάρα του. Κι' ή Μιχάλ, με το πρόσωπο χλωμό ά- πο την άγωνία, ακόμα, αλλά με το χαμόγελο στα χείλη, άκούσε τον καινούργιο παλμό που τρα- γουδούσε με σιγανή, ιερουργική φωνή ο Δαβίδ.

Σε μια στιγμή πούμειναν μό- νη, ή Μιχάλ έκωσε το χέρι της πού ήταν παγωμένο, στη ζεστή χούφτα του Δαβίδ.

— Πολυλογασμένη μου άντρα, είπτε σιγά. Πές μου. Τώρα εδώ- άπάνω από το κεφάλι του παι- διού μας. Πές μου. Μ' άγαπείς; Είσαι εύτυχιόμένος;

— Έσκυψε και άκούμπησε τα χεί- λη του στο μέτωπό της.

— Είσαι ή πιο καλή γυναίκα του κόσμου, είπτε με αβλήνη συγ- κίνηση και είμαι εύτυχιόμένος.

—Δαβίδ. Τώρα πούχω το παι- δάκι δίπλα μου... Δεν έξω... Μου φαίνεται πως ήταν όνειρο όλος ο πίκρες πού με πότισε ή ζωή... Έίπτε μου, έτσι αλσθάνομαι και σύ; 'Η θυμάσαι ακόμα τα 'τερομμένα;

— Δίστεσε ο Δαβίδ μια στιγμή να της άποκριθεί.

— 'Αγάπη μου είπτε σε λίγο. Αυτή τη στιγμή δε θυμάμαι τίπο- τε άλλο παρά πως έλευθερώθηκες έσύ, και πως είμαι πατέρας.

—Τώρα, όταν θα τηγανίσει στο πόλεμο, μια άγνη καρδιά, πε- ρα πάνω θα παρακαλή για σένα.

—Όταν θα πηγαίνω στον πό- λεμο, θα έξω πως πρέπει να πο- ξαστη ή όνομα μου ακόμα δια- πολύ; γιά να το παραδώσω όσο γίνεται πού λαμπρό στο γυιό μου.

—Δαβίδ! Μου φαίνεται πως ή εύτυχία μου περνάει τα όρια... Δεν έξω... Φοβάμαι... Θα προτι- μούσα να μη ήμουν τόσο εύτυχι- σμένη!

—Γέλασε ο Δαβίδ και της γά- δεψε ανάλαφρα τα μαλλιά.

—Τι φοβάσαι άγάπη μου; Θα είμαι πάντα κοντά σου.

—Ω, πάρε την κιθάρα σου, και τραγουδίσε σιγά. Το πρώτο νοσηύρισμα του γυιού σου, να έγνη από τα δικά σου χείλη.

—Έκανε ο Δαβίδ όπως τούλεγε ή γυναίκα του.

Κουρούσε ο μικρός 'Αμινον τα μικροσκοπικά του χεράκια κι' αναστενάζε ανάλαφρα. 'Απάνω στο μελαγχρόνο του πρόσωπο ό- μακ, όσο και να το κούτασε με λαογάρη ή Μιχάλ, δε μπορούσε να διαβάσει της μοίρας τη θέληση.

Δεν μπορούσε να καταλάβει, ό- σο κι' αν δεν έκλεισε μάτι όλη τη νύχτα, κυττάζοντας το πρώτο της παιδί, αν το μέτωπο αυτό το άγνό, ήταν πλασμένο γιά το λου- λουδένιο στεφάνι της χαράς, ή γιά της όδυνης το άκατέστητο στε- φάνι. 'Αν τα χείλη αυτά τα μι- σοσπουχτά ήταν πλασμένα γιά να γελούνε ή γιά να σφιγγονται στού πόνου το σπασμό. Και τίποτε δεν της έδεχνε στην άσχημη κατάσταση της φυσιογνωμίας, αν το παιδάκι αυτό, είχε γεννηθεί γιά να σκορ- πίζει γύρω του της καλωσύνης τη χαρά ή της κακίας της συμφορά.

ΜΙΑ ΓΥΜΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Φύλησε ο Δαβίδ τη Μιχάλ κι' άκούμπησε τα χείλη του ανάλα- φρα στο δεύτερο άνοιγμα του, τον μικρό 'Αβεσσαλάμ. 'Ηταν δεκα- πέντε ήμερών το ζεστό αυτό άγ- γελαδύ, πού τοβούλασε τόσο, από τη γέννησή του άμέσως.

—Επειτα έσκυψε άπάνω από την καούλα του 'Αμινον.

—Ο πρωτότοκος γυιός του ήταν ένας έπος. Δεν κοιτάει ακόμα. Κάρφωσε τα χέρια του μαύρα μάτια στο Δαβίδ κι' άπλωσε τα μελαγχρόνα χεράκια του.

Το άναστέρας το παιδάκι ο Δαβίδ και το φύλησε τρυφερά. Αύ- τή ήταν ή μεγαλύτερη χαρά της ζωής του, τώρα. 'Ο μικρός 'Α- μινον περπατούσε κιάλας και το παλάτι λές και γέμιζε από αυτή τη μικρή άπαρη.

Η ΠΕΡΙΠΛΟΚΗ ΑΜΑΡΙΩΛΗ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ

—Έφυγε με την καρδιά μαλα- κιά και συγκινημένη από το δω- μάτιό της γυναίκας του και των παιδιών του.

—Η νύχτα του 'Ιουλίου ήταν ζεστή, πνιγνή.

—Ο Δαβίδ, τράβηξε με βήμα ή- συχο, άπάνω στη στέγη του πα- λατιού.

—Ολόγιομο το φεγγάρι φώτιζε την πολιτεία. Το φώς ήταν δυ- νατό, μέρα σχεδόν.

—Η 'Ιερουσαλήμ ήσυχάζε. Κα- λυμύπουσε στο άσημενο φώς κι' οι λόφοι πέρα φαίνονταν εαφνιά- λωνοι.

—Μονάχα το 'Όρος των 'Ελαιών ξεχώριζε σκοτεινό, κι' έσπελανε τη δροσιά του και τον ψίθυρο των δέντρων του.

—Ο Δαβίδ τράβηξε τις χαρδές της κιθάρας του. 'Ενοιώσε την καρδιά του να πλημμυρίζει από μια εαφνική νοσταλγία. 'Όταν ά- νένθεσε στη στέγη του παλατιού, όλη του ή σκέψη ήταν άπορροφη- μένη από τη νεαρή του οικογέ- νεια.

—Τώρα άπόρησε κι' ο ίδιος πώς μέσα στη ψυχή του, με μιάς ξε- πετάχτηκε σαν κάποιος παράξενος πάθος, σαν κάποιον άνεύπατη νο- στολγία.

—Οι μελωδίες άκούστηκαν θλιμ- μένες. Τα δάκρυά του πατούσαν μπήσανικά τις χορδές...

—Πόση ώρα πέρασε έτσι; Δεν θα μπορούσε να πη. 'Η ψυχή του λές κι' είχε φύγει από το σώμα του, λές και πετούσε άνοημόνη σ' άλλους τόπους.

—'Αεφωνα, τα δάκρυά του κακ- κάλωναν. Μια μελωδία άκούστη- κε εαφνικά, τρεμουλιαστή, αβή- βολη μέσα στη νύχτα. Κι' ο Δα- βίδ ένοιώσε ένα ρίγος να περνάει σ' όλο του το κορμί.

—Κάτω, έκει, στην αβλή ενός σπαιτιού πού ως τα χδές ήταν κλει- στό... Τι ήταν αυτό το λευκό όραμα;

—'Εκείνος τα μάτια του, νομί- ζοντας πως όνειρεύετο. Νόμιζε πως ή φαντασία του πού έπαίξε κανένα παιχνίδι. Μά όχι. Και τό- ρα πού τα ξανάνοιξε, το λευκό όραμα δεν έξαφανίστηκε.

—Έκει κάτω στην αβλή του ά- γκασιού σπαιτιού, ήταν μια γυμνή γυναίκα.

—'Από τις κινήσεις πούκανε, φα- νόταν να λούζεται. Σίγουρα, εί- χε έπωφελήσει από τη θρασύνη δροσιά, γιά νάρθει να λουστή στη έρση πού βρισκόταν στην άκρη της αβλής.

—Πώς εθαυρούσαν έτσι όδύνη- μνη, έτσι και μέσα στο ίδιο τυ- πο το σπύτι;

—Σίγουρα κανείς δεν θα βρισκό- ταν έκει. 'Ισως μονάχα ο άντρας της...

—Ο Δαβίδ ένοιώσε τις χοφτές του εαφνικά να καίνε. Τέτοια ό- μορπιά δεν είχε δη στη ζωή του.

Οι κινήσεις της γυναίκας ήταν άρμονικές, όλο χάρι. Τα μαλλιά της όλόμαυρα, έφθαναν ως κάτω στη πλάτη της και άνέμιζαν στο έλαφρό φύσημα του αέρα.

Το κορμί της, θαύμα δάδευε- κο. Χυτό, δειμένο, με άπαλές τις γυναίκες στεργυγνύστικες, φανό- ταν νεανικό. Το πρόσωπό της δε μπορούσε να το διακρίνει ο Δα- βίδ. Το μόνανε όμως, τόδελε με- τα μάτια της ψυχής του, άρμονι- κά, πεντάμορφο άπάνω από το καμ- μό της, πού λούγιζε σαν λαμψό κύνιο.

—'Εμεινε άκίνητος, σαν μαρμα- ρωμένος, να παρακολουθεί το έ- λαχιστό κινήσεις της άσχημης γυναίκας. Κι' έπειτα, σε μια στι- γμή, την είδε να ρίχνει άπάνω της ένα έλαφρό πέπλο και να έ- ξαφανίζεται στο έσωτερικό του σπαιτιού.

—'Εμεινε άκίνητος, σαν μαρμα- ρωμένος, να παρακολουθεί το έ- λαχιστό κινήσεις της άσχημης γυναίκας. Κι' έπειτα, σε μια στι- γμή, την είδε να ρίχνει άπάνω της ένα έλαφρό πέπλο και να έ- ξαφανίζεται στο έσωτερικό του σπαιτιού.

—'Εμεινε άκίνητος, σαν μαρμα- ρωμένος, να παρακολουθεί το έ- λαχιστό κινήσεις της άσχημης γυναίκας. Κι' έπειτα, σε μια στι- γμή, την είδε να ρίχνει άπάνω της ένα έλαφρό πέπλο και να έ- ξαφανίζεται στο έσωτερικό του σπαιτιού.

—'Εμεινε άκίνητος, σαν μαρμα- ρωμένος, να παρακολουθεί το έ- λαχιστό κινήσεις της άσχημης γυναίκας. Κι' έπειτα, σε μια στι- γμή, την είδε να ρίχνει άπάνω της ένα έλαφρό πέπλο και να έ- ξαφανίζεται στο έσωτερικό του σπαιτιού.

—'Εμεινε άκίνητος, σαν μαρμα- ρωμένος, να παρακολουθεί το έ- λαχιστό κινήσεις της άσχημης γυναίκας. Κι' έπειτα, σε μια στι- γμή, την είδε να ρίχνει άπάνω της ένα έλαφρό πέπλο και να έ- ξαφανίζεται στο έσωτερικό του σπαιτιού.

—'Εμεινε άκίνητος, σαν μαρμα- ρωμένος, να παρακολουθεί το έ- λαχιστό κινήσεις της άσχημης γυναίκας. Κι' έπειτα, σε μια στι- γμή, την είδε να ρίχνει άπάνω της ένα έλαφρό πέπλο και να έ- ξαφανίζεται στο έσωτερικό του σπαιτιού.

—'Εμεινε άκίνητος, σαν μαρμα- ρωμένος, να παρακολουθεί το έ- λαχιστό κινήσεις της άσχημης γυναίκας. Κι' έπειτα, σε μια στι- γμή, την είδε να ρίχνει άπάνω της ένα έλαφρό πέπλο και να έ- ξαφανίζεται στο έσωτερικό του σπαιτιού.

—'Εμεινε άκίνητος, σαν μαρμα- ρωμένος, να παρακολουθεί το έ- λαχιστό κινήσεις της άσχημης γυναίκας. Κι' έπειτα, σε μια στι- γμή, την είδε να ρίχνει άπάνω της ένα έλαφρό πέπλο και να έ- ξαφανίζεται στο έσωτερικό του σπαιτιού.

—'Εμεινε άκίνητος, σαν μαρμα- ρωμένος, να παρακολουθεί το έ- λαχιστό κινήσεις της άσχημης γυναίκας. Κι' έπειτα, σε μια στι- γμή, την είδε να ρίχνει άπάνω της ένα έλαφρό πέπλο και να έ- ξαφανίζεται στο έσωτερικό του σπαιτιού.

—'Εμεινε άκίνητος, σαν μαρμα- ρωμένος, να παρακολουθεί το έ- λαχιστό κινήσεις της άσχημης γυναίκας. Κι' έπειτα, σε μια στι- γμή, την είδε να ρίχνει άπάνω της ένα έλαφρό πέπλο και να έ- ξαφανίζεται στο έσωτερικό του σπαιτιού.

—'Εμεινε άκίνητος, σαν μαρμα- ρωμένος, να παρακολουθεί το έ- λαχιστό κινήσεις της άσχημης γυναίκας. Κι' έπειτα, σε μια στι- γμή, την είδε να ρίχνει άπάνω της ένα έλαφρό πέπλο και να έ- ξαφανίζεται στο έσωτερικό του σπαιτιού.

—'Εμεινε άκίνητος, σαν μαρμα- ρωμένος, να παρακολουθεί το έ- λαχιστό κινήσεις της άσχημης γυναίκας. Κι' έπειτα, σε μια στι- γμή, την είδε να ρίχνει άπάνω της ένα έλαφρό πέπλο και να έ- ξαφανίζεται στο έσωτερικό του σπαιτιού.

—'Εμεινε άκίνητος, σαν μαρμα- ρωμένος, να παρακολουθεί το έ- λαχιστό κινήσεις της άσχημης γυναίκας. Κι' έπειτα, σε μια στι- γμή, την είδε να ρίχνει άπάνω της ένα έλαφρό πέπλο και να έ- ξαφανίζεται στο έσωτερικό του σπαιτιού.

—'Εμεινε άκίνητος, σαν μαρμα- ρωμένος, να παρακολουθεί το έ- λαχιστό κινήσεις της άσχημης γυναίκας. Κι' έπειτα, σε μια στι- γμή, την είδε να ρίχνει άπάνω της ένα έλαφρό πέπλο και να έ- ξαφανίζεται στο έσωτερικό του σπαιτιού.

—'Εμεινε άκίνητος, σαν μαρμα- ρωμένος, να παρακολουθεί το έ- λαχιστό κινήσεις της άσχημης γυναίκας. Κι' έπειτα, σε μια στι- γμή, την είδε να ρίχνει άπάνω της ένα έλαφρό πέπλο και να έ- ξαφανίζεται στο έσωτερικό του σπαιτιού.

κορμί, ως μέσα στην καρδιά. 'Αρχισε να περπατά άπάνω κά- τω και να συλλογίζεται.

—Ποιος κατοικεί σ' αυτό το σπύτι; 'Ως τώρα ήταν κλειστό. Μά σίγουρα, κάποιον στρατηγού το σπύτι θα ήταν αυτό... Κι' ή γυ- ναίκα; Γυναίκα του; 'Η καμιά κόρη του;

Κατέβηκε άργα κι' έπεσε σε κουρασμένες κινήσεις στο κρε- βάτι του.

Μόλις όμως έκλεισε τα μάτια, όρθώθηκε μπροστά του, άστραφε- ρή, δάδευη, ή γυμνή γυναί- κα...

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του πούφεραν πάλι μπρο- στά του τη γυμνή γυναίκα.

—'Ετσι, όλη τη νύχτα, ή λευκή όπτασία δέν έφανε από τα έλέφα- ρά του. Και τις λίγες στιγμές πού βυθίζονταν στον ύπνο, τα έ- νειρά του π

ΓΑΜΠΡΟΣ μέ όνομα

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Δις 'Αντέλα: Πολύφρονος νύφη 32 ετών.
'Αδάμ: 'Υποψήφιος γαμπρός 30 ετών.
Πιερό: Διευθυντής γραφείου συνοικισίων.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Η δις 'Αντέλα μπαίνει στο γραφείο του κ. Πιερό με ύψος γυναικείου Δόν Ζουάν. Είναι ψηλή, καλοδωμένη, μελαγχρόνη, αρκετά νόστιμη και είναι φορτωμένη με βραχιόλια, δαχτυλίδια, κολλήια, και κάθε άλλου είδους κοσμήματα).

Πιερ ό (χαμηλόφωνα, τρί-δοντας τα χέρια του)... Νά ένα λαυράκι! (Δυνατά): Σε τί μπορώ να σάς φανώ χρήσιμος;
'Αν τ έ λ α (με ύψος αυστηρό και επίσημο)... Έν πρώτους έχω να σάς δηλώσω ότι δεν μού αρέσουν τα πολλά λόγια. Είμαι απ' τις γυναίκες εκείνες που λένε με δυο λέξεις όσα οι άλλες λένε με εκατό... Με ένοησατε;

Πιερ ό ρ ό.—Μάλιστα. Μπορώ τώρα ν' ακούσω τις ιδιαιτερές έπιθυμίες σας;

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Ο κ. 'Αδάμ μπαίνει στον προθάλαμο του γραφείου που χωρίζεται μ' ένα ξύλινο χώρισμα απ' το ιδιαιτερό γραφείο του κ. Πιερό. Κολλάει το αυτί του στο χώρισμα αυτό και κρυφακούει την συζήτηση που γίνεται μέσα).

Οί τρομεροί δράκοντες τών δρύλων

Τι αναφέρουν οι παραδόσεις.—Πώς τους εφαντάζοντο οι άνθρωποι.—Τι γράφουν οι αρχαίοι συγγραφείς.—Οί δράκοντες της («Αποκαλύψεως») του 'Ιωάννου.—Ο δράκοντας που εκτόξευε ο Περσεύς και ό δράκοντας του 'Αγίου Γεωργίου κτλ. κτλ.

'Υπάρξαν άρα γε οι δράκοι και οι λάμιες τών παραμυθιών και τών θρύλων; Από τους αρχαιολόγους άκόμη χρόνους, οι άνθρωποι έπίστευαν στην ύπαρξη τέτοιων μεγαθηρίων τα όποια έσπεριναν τάχα, τόν θάνατο και τόν τρομό άνθρώπου στους λαούς.
Δέν χωρεί καμμία άμφιβολία, ότι η ιδέα περί ύπαρξεως τών τερατωδών δυσμορφών και φοβερών αυτών θηρίων όφελεται κυρίως στη γόνιμη φαντασία τών λαών της αρχαιότητος.

Ο Γαλλικός και ό Λουκιανός, κι' ένα σωρό άλλοι αρχαίοι συγγραφείς παραδέχονται με την πιο καλή πίστι το κόσμου την ύπαρξη του θρυλικού φιδιού του βάν ούλιου. Σύμφωνα δέ με τόν Πλίνιο τόν πρεσβύτερο, ό βασιλικός κατοικούσε στην Κυρινακή. Τό σώμα του είχε μήκος 12 πο. δών και στό κεφάλι τόν έπάνω είχε ένα μεγάλο στήγμα, που παρίστανε μία κόρωνα.

Ο βασιλικός έγείμει με πρόμο όλα τ' άγρίμια του καιρού έκείνου και στό άκουσμα του σφυριχτού ούρλιασμάτος του όλα τά θηρία του λόγου κρυβόντουσαν στις φωλιές και στις σπηλιές τών. 'Επί πλέον ό βασιλικός δέν προχωρούσε έρποντας άπώς όλα

'Αν τ έ λ α (τόν κυττάζει και χαμογελά).
'Α δ α μ.—Είμαι νέος!
'Αν τ έ λ α. (Νεύει καταφατικά).
'Α δ α μ.—Ωραίος!...
'Αν τ έ λ α. (Τού χαμογελά πιδ γυλά).
'Α δ α μ.—'Εχω τρανταχτό εισόδημα.
'Η 'Αντέλα φαίνεται κατενθουσιασμένη.
'Α δ α μ.—Και πρό πάντων έχω ένα παμπάλαιο όνομα...(Φεύγει).
'Αν τ έ λ α (σπκάνεται και τρέχει να τόν προλάβη).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Μέσα στο γειτονικό πάρκο).
'Αν τ έ λ α (πρός τόν 'Αδάμ).—Είσαστε ό άνδρας τών όνείρων μου!
'Α δ α μ.—Και σεις είσθε χαριτωμένη.
'Αν τ έ λ α.—Είσθε νέος, ώραίος, έχετε έξασφαλισμένο, καθώς είπατε, μεγάλο εισόδημα.
'Α δ α μ (άπό μέσα του).—'Αν βάλω την προίκα σου στο χέρι, τό έχω έντελώς έξασφαλισμένο...
'Αν τ έ λ α.—Και έχετε κι' ένα παλιό όνομα. Πώς ονομάζεσθε αλήθεια;
'Α δ α μ.—Δέν θέλω δεσποινίς να έχω την έντύπωση ότι θά με παντρευθήτε χάριν τού όνόματός μου. Ούτε θέλω όμως, άν τυχόν μετανοήσετε, να λέτε ότι μπορούσατε να πάρετε τόν τάδε, αλλά δέν τόν πήρατε...
'Αν τ έ λ α.—Ω, σάς όρκίζομαι. Ποτέ δέν θά μετανοήσω.
'Α δ α μ.—Δυστυχώς οι γυναίκες όρκοι ποτέ δέν είνε σταθεροί.
'Αν τ έ λ α.—Σας προσφέρω για έν γυγνία μία προγαμιαία δωρεά.
'Α δ α μ (άπό μέσα του).—Σώπα και κάτι θά γίνη. (Δυνατά): 'Εί! Τότε...ίσως...
'Αν τ έ λ α (συμπληρώνει σ' ένα τούκ ένα σεβαστό ποσόν).—'Αν μού όρκισθήτε ότι έχετε πράγματι παλιό όνομα, θά σάς δώσω άμέσως αυτό τό τσέκ.
'Α δ α μ.—Σά, όρκίζομαι, ότι έχω τό πιο παλιό όνομα τού κόσμου!

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ Σ

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ ΦΙΛΙ

Κάποιο γαλλικό περιοδικό άπηύθυνε στους άναγνώστας του έξης ερώτηση: «Τί είνε το φιλή;» Από τις άπαντήσεις που έλαβε, καλύτερες έκρίθησαν οι έξης:
* Φιλί είνε τό εισιτήριο της γυναικας για τό βαλάντιο τού άνδρος.
* Τό πλουσιότερο δώρο της φτωχότερης μητέρας.
* Η διεθνής γλώσσα τών έρωτευμένων.
* Η σταγόνα που κάνει να ξεχειλίσει τό γεμάτο ποτήρι της άγάπης.
* Τό θουλοκέρι τού γιου της 'Αφροδίτης.
* Ο γλυκύτερος καρπός τού δένδρου τού έρωτος.
* Τό πεισιτικότερο έπιχείρημα τών γυναικών.
* Ο πληρεξούσιος της ψυχής.

ΠΟΙΑ Η

ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ «ΜΠΡΙΤΖ»

'Η λέξις «μπριτζ» που σημαίνει τό πασιγνώστο παιχνίδι τών σαλονιών, είνε παραφθόρα της ρωσικής λέξεως «μπριτς» που σημαίνει ένα παγινιδί χαρτιών πολύ διαδεδομένο στους ολαυικούς πληθυσμούς. Τό «μπριτς» είνε πρώτα γνωστό στη Σουηδία κι' έπειτα στην 'Ολλανδία όπου οι κανόνες του όπεστησαν σημαντικές τροποποιήσεις. Κατόντι πέρασε στην 'Αγγλία και στην 'Αμερική όπου και τό μετανάστευσαν πρό σαράντα περίπου ετών δέ μπριτζ. Με τό όνομα αυτό είνε γνωστό σ' όλους τούς λαούς της Εύρώπης.

ΑΠΟ ΠΟΤΕ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑΛΟΠΗΡΟΥΝΑ

Τά κουταλοπήρωνα χρησιμοποήθηκαν για πρώτη φορά στην Εύρώπη κατά τόν 10ον αιώνα όπου τά άκόλουθες συνθήκες:
'Ο γιους τού Δόγη της Βενετίας 'Οροδόλου παντρεύθηκε τότε μία βασιλοπούλα τού Βυζαντίου, η όποια χρησιμοποίησε κουταλοπήρωνα στο φαγητό της. Είχε άπό αυτά πολλά χρυσά και άσημένια στην προίκα της. 'Όταν την είδαν στη Βενετία α τά πρώη έτσι, δημιουργήθηκε μεγάλο σκανδαλό κι' ένας κληρικός μάλιστα έγραψε ότι μία...τέτοια προσβολή κατά της θρησκείας δέν μπορούσε να μείνη άτιμωρητή!
'Όστόσο, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες, τά κουταλοπήρωνα έθριάμβευσαν.

ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ ΚΑΙ ΕΠΟΧΕΣ

Μερικές άρρώστειες, μεταδοτικές και μη εμφανίζονται σε ριωμαένες εποχές τού έτους. 'Ετσι σύμφωνα με τις παρατηρήσεις ό γειονόγων, εμφανίζονται κατά τόν άνοιξη και πρό παντός κατά τόν Μάρτιο (πρώγίμα που δέν σημαίνει ότι δέν μπορούν να έμφανιστούν και σ' άλλες εποχές) οι έξης άρρώστειες: Ευλογία, ανεμοελογία, καρσιτιδίες, ληθαργία, έγκεφαλίτις, ροχιτισμός κλτ. Τά θέρρα και τό φθινόπωρο: οι τυφοειδής πυρετοί, παρτύφος, θυστερίτις, χολέρα, πολυμυελίτις κλτ. Τόν χειμώνα η διαθερίτις. 'Αρα η πιο όνεινη εποχή τού έτους είνε ό χειμώνας;

νε και η γλώσσα του ήταν πελώρια. Είχε επίσης ούρα λεονταίου, μεγάλα αυτιά και πλούσια καίτη. 'Επρενε δέ και πετούσε με φανταστική ταχύτητα.

Φανταστικά τέρατα ήσαν επίσης η χίμαιρα και η Λερναία 'Υδρα με τά πολλά κεφάλια και τά στόματά τών όποιων έβγαζαν φωτιές.

Και ό 'Αγιος 'Ιωάννης άναφέρει και περιγράφει στην «'Αποκάλυψι του» τρομερούς δράκοντες. Τέλος φανταστικός είνε και ό δράκοντας, που κατά τό «Συναξάρι» σκότωσε ό 'Αγιος Γεώργιος για να σώση τη βασιλοπούλα τού τόπου.

Ο Ζάν Ντυσερρύ στην 'Ερριέτα Λαβέρν:
'Ακούρα μου, Με πόση χαρά σάς έσναειδα χθές στο σπίτι τών φίλων μας Ντοριέ! Είσατε η ώραιότερη απ' όλες τις άλλες κυρίες. Όλες σάς έζηλευσαν κι' όλοι οι άνδρες σάς έπιθυμούσαν. Φυσικά, σάν άνδρας κι' έγω αισθανόμουν να τό ίδιο.

Δέν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο εύχαριστήθηκα όταν έμαθα απ' την χαριτωμένη φίλη μας πως δέν σάς ήμωνα άντιπαθητικές... 'Αφού είνε έτσι, δέν διατάζω να σάς όμολογήσω, ότι σάς άγαπώ. 'Α, κυρία μου, άν πράγματι δέν σάς είμαι άδιάφορος, πέστε μου τό γρήγορα, γράψτε μου τό με μία λέξη, την όποια περιμένω άνυπομονώς.

«Κυρία μου, 'Επί τέλους πήρα την άπάντησή, την όποια περιμένα άπό σάς;»
'Όστε είνε αλήθεια πως δέν σάς είμαι άδιάφορος; Σκεφθήτε πόσο μεγάλη είνε η χαρά μου! Τώρα πια πρέπει να έρω μία μυστική έρωτική φωνά. Ναι, παρ' όλη την κρίση της κατοικίας να είσθε θεαταί, ότι σε λίγες μέρες θά έρω την γκαρσονιέρα που όνειρευόσαστε. Τότε θά σάς γράψω: 'Ελάτε την τάδε ήμέρα, την τάδε ώρα, στην τάδε διεύθυνση.
Με πόση συγκίνησι θά σάς περιμένω στη μικρή φωνά, που θά έτοιμάσω για σάς;

Ζάκ
'Ο Ζάκ Ντυσερρύ στον Παύλο Μορτιέ:

«Φίλε μου, Σχετίσθηκα με μία κυρία της άνωτέρας κοινωνικής τάξεως, η όποια περιμένει την εύκαιρία να με κάνει εύτυχημένο. Μου χρειάζεται ένα μικρό ύδωγιο για γκαρσονιέρα, τό όποιο θά νοικήσω με τό μήνα. 'Εχω ένα όπ' όμην. Τό έπεσκέφθηκα. Μ' αρέσει, αλλά πρέπει να προσηλώσω τό έννοικο και δέν έχω τά χίλια φράγκα, που μου ζητά ό Ιδιοκτητής... Μπορείς να μου δώσεις αυτό τό ποσόν; Θά σου τό επιστρέψω όσο τό δυνατόν γρηγορώτερα. Η εύτυχία μου έξαρτάται από σένα.

Ζάκ
'Ο Παύλος Μορτιέ στο Ζάκ Ντυσερρύ:

«'Αγαπητέ μου Ζάκ, Δέν έχω δυστυχώς τό ποσόν που μου ζητάς. 'Αλλά ένας φίλος μου δέχεται να μου τό δώσει. Θά τόν δώ σε τρεις μέρες. Κάμε όποιοινη ως τότε. Δικός σου Παύλος»
'Ο Ζάκ Ντυσερρύ στην 'Ερριέτα Λαβέρν:
'Ακούρα μου, Βρήκα τη μικρή φωνά, που μιάς χρειάζεται. Θέλετε να έρθετε να με έρθετε εκεί μεθυσμένοι, την Κυριακή, στις πέντε; Θά σάς περιμένω με μεγάλη άνυπομονή και άγάπη. Είνε στον αριθμό 4 της όδου Ζενεράλ-Φού.

Ζάκ
'Ο Ζάκ Ντυσερρύ στον Παύλο Μορτιέ:

«Φίλε μου, Σήμερα είνε Σάββατο και άκόμη δέν μού έστειλες τά χίλια φράγκα. Τι ά κάμω; 'Αν θά τά έχω τό άπόγευμα ή αύριο τό πρωί φέρε μου τα στο σπίτι μου όπου θά σε περιμένω.

Ζάκ
'Ο Ζάκ Ντυσερρύ στην 'Ερριέτα Λαβέρν:

«Κυρία μου, 'Η μετακόμισή τη- γκαρσονιέρας μου άργησε σαρανταχότι άρες έξ αίτίας μερικόν τροποποιήσεων, τις όποιες ήθελα να κάμω για να είνε άνταξία σας. Είμαι κατ'αυτοχρήματός γι' αυτή την άργοσύνη, που μ' άναγκάζει να σάς παρακαλέσω να άνταλάσετε την έπισκέψή σας για τις άργίες της έρχομένης έβδομάδος. Μη δυσρεστηθήτε μαζί μου και σκεφθήτε πόσο είμαι δυστυχής.

Ζάκ
'Ο Ζάκ Ντυσερρύ στον Παύλο Μορτιέ:

«'Εάν δέν ήσουν θεβαίος για την έκδοσέ μου, που σου ζήτησα, έσπερε να μη μου την όποσχεθής.

'Εξ αίτίας σου έρίσκομαι σε μία άνυπόφορη θέσι, η όποια κινδυνεύει να γίνη γελοία.

Ζάκ
'Ο Παύλος Μορτιέ στον Ζάκ

ΕΡΩΤΙΚΗ... ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ντυσερρύ:
'Ετην Πέμπτην θά έχης τά χίλια φράγκα σου.

Παύλος Μορτιέ:
'Ακούρα μου, Με πόση χαρά σάς έσναειδα χθές στο σπίτι τών φίλων μας Ντοριέ! Είσατε η ώραιότερη απ' όλες τις άλλες κυρίες. Όλες σάς έζηλευσαν κι' όλοι οι άνδρες σάς έπιθυμούσαν. Φυσικά, σάν άνδρας κι' έγω αισθανόμουν να τό ίδιο.

Ζάκ
'Ο Παύλος Μορτιέ στο Ζάκ Ντυσερρύ:

«Καταλαβαίνω πολύ καλά, ότι είσαι θυμωμένος, αλλά δέν μπορώ να κάμω τίποτε. Ο δανειστής μου άναγκάσθηκε να λείψω απ' τό Παρίσι για δουλειές του. Πύρσε χθές και μού έγραψε για να με δεβαλώση πως θά μού δώσιν αυτό, που τό ζητά μεθαύριο. Άλλά τη φορά είνε θεβαία. Είμαι εύχαριστήμενος;

Παύλος Μορτιέ:
'Ακούρα μου, 'Επί τέλους πήρα την άπάντησή, την όποια περιμένα άπό σάς;

«Καταλαβαίνω πολύ καλά, ότι είσαι θυμωμένος, αλλά δέν μπορώ να κάμω τίποτε. Ο δανειστής μου άναγκάσθηκε να λείψω απ' τό Παρίσι για δουλειές του. Πύρσε χθές και μού έγραψε για να με δεβαλώση πως θά μού δώσιν αυτό, που τό ζητά μεθαύριο. Άλλά τη φορά είνε θεβαία. Είμαι εύχαριστήμενος;

Παύλος Μορτιέ:
'Ακούρα μου, 'Επί τέλους πήρα την άπάντησή, την όποια περιμένα άπό σάς;

«Καταλαβαίνω πολύ καλά, ότι είσαι θυμωμένος, αλλά δέν μπορώ να κάμω τίποτε. Ο δανειστής μου άναγκάσθηκε να λείψω απ' τό Παρίσι για δουλειές του. Πύρσε χθές και μού έγραψε για να με δεβαλώση πως θά μού δώσιν αυτό, που τό ζητά μεθαύριο. Άλλά τη φορά είνε θεβαία. Είμαι εύχαριστήμενος;

Παύλος Μορτιέ:
'Ακούρα μου, 'Επί τέλους πήρα την άπάντησή, την όποια περιμένα άπό σάς;

«Καταλαβαίνω πολύ καλά, ότι είσαι θυμωμένος, αλλά δέν μπορώ να κάμω τίποτε. Ο δανειστής μου άναγκάσθηκε να λείψω απ' τό Παρίσι για δουλειές του. Πύρσε χθές και μού έγραψε για να με δεβαλώση πως θά μού δώσιν αυτό, που τό ζητά μεθαύριο. Άλλά τη φορά είνε θεβαία. Είμαι εύχαριστήμενος;

Παύλος Μορτιέ:
'Ακούρα μου, 'Επί τέλους πήρα την άπάντησή, την όποια περιμένα άπό σάς;

«Καταλαβαίνω πολύ καλά, ότι είσαι θυμωμένος, αλλά δέν μπορώ να κάμω τίποτε. Ο δανειστής μου άναγκάσθηκε να λείψω απ' τό Παρίσι για δουλειές του. Πύρσε χθές και μού έγραψε για να με δεβαλώση πως θά μού δώσιν αυτό, που τό ζητά μεθαύριο. Άλλά τη φορά είνε θεβαία. Είμαι εύχαριστήμενος;

Παύλος Μορτιέ:
'Ακούρα μου, 'Επί τέλους πήρα την άπάντησή, την όποια περιμένα άπό σάς;

«Καταλαβαίνω πολύ καλά, ότι είσαι θυμωμένος, αλλά δέν μπορώ να κάμω τίποτε. Ο δανειστής μου άναγκάσθηκε να λείψω απ' τό Παρίσι για δουλειές του. Πύρσε χθές και μού έγραψε για να με δεβαλώση πως θά μού δώσιν αυτό, που τό ζητά μεθαύριο. Άλλά τη φορά είνε θεβαία. Είμαι εύχαριστήμενος;

Παύλος Μορτιέ:
'Ακούρα μου, 'Επί τέλους πήρα την άπάντησή, την όποια περιμένα άπό σάς;

«Καταλαβαίνω πολύ καλά, ότι είσαι θυμωμένος, αλλά δέν μπορώ να κάμω τίποτε. Ο δανειστής μου άναγκάσθηκε να λείψω απ' τό Παρίσι για δουλειές του. Πύρσε χθές και μού έγραψε για να με δεβαλώση πως θά μού δώσιν αυτό, που τό ζητά μεθαύριο. Άλλά τη φορά είνε θεβαία. Είμαι εύχαριστήμενος;

Παύλος Μορτιέ:
'Ακούρα μου, 'Επί τέλους πήρα την άπάντησή, την όποια περιμένα άπό σάς;

«Καταλαβαίνω πολύ καλά, ότι είσαι θυμωμένος, αλλά δέν μπορώ να κάμω τίποτε. Ο δανειστής μου άναγκάσθηκε να λείψω απ' τό Παρίσι για δουλειές του. Πύρσε χθές και μού έγραψε για να με δεβαλώση πως θά μού δώσιν αυτό, που τό ζητά μεθαύριο. Άλλά τη φορά είνε θεβαία. Είμαι εύχαριστήμενος;

Παύλος Μορτιέ:
'Ακούρα μου, 'Επί τέλους πήρα την άπάντησή, την όποια περιμένα άπό σάς;

«Καταλαβαίνω πολύ καλά, ότι είσαι θυμωμένος, αλλά δέν μπορώ να κάμω τίποτε. Ο δανειστής μου άναγκάσθηκε να λείψω απ' τό Παρίσι για δουλειές του. Πύρσε χθές και μού έγραψε για να με δεβαλώση πως θά μού δώσιν αυτό, που τό ζητά μεθαύριο. Άλλά τη φορά είνε θεβαία. Είμαι εύχαριστήμενος;

Παύλος Μορτιέ:
'Ακούρα μου, 'Επί τέλους πήρα την άπάντησή, την όποια περιμένα άπό σάς;

«Καταλαβαίνω πολύ καλά, ότι είσαι θυμωμένος, αλλά δέν μπορώ να κάμω τίποτε. Ο δανειστής μου άναγκάσθηκε να λείψω απ' τό Παρίσι για δουλειές του. Πύρσε χθές και μού έγραψε για να με δεβαλώση πως θά μού δώσιν αυτό, που τό ζητά μεθαύριο. Άλλά τη φορά είνε θεβαία. Είμαι εύχαριστήμενος;

Παύλος Μορτιέ:
'Ακούρα μου, 'Επί τέλους πήρα την άπάντησή, την όποια περιμένα άπό σάς;

«Καταλαβαίνω πολύ καλά, ότι είσαι θυμωμένος, αλλά δέν μπορώ να κάμω τίποτε. Ο δανειστής μου άναγκάσθηκε να λείψω απ' τό Παρίσι για δουλειές του. Πύρσε χθές και μού έγραψε για να με δεβαλώση πως θά μού δώσιν αυτό, που τό ζητά μεθαύριο. Άλλά τη φορά είνε θεβαία. Είμαι εύχαριστήμενος;

Παύλος Μορτιέ:
'Ακούρα μου, 'Επί τέλους πήρα την άπάντησή, την όποια περιμένα άπό σάς;

«Καταλαβαίνω πολύ καλά, ότι είσαι θυμωμένος, αλλά δέν μπορώ να κάμω τίποτε. Ο δανειστής μου άναγκάσθηκε να λείψω απ' τό Παρίσι για δουλειές του. Πύρσε χθές και μού έγραψε για να με δεβαλώση πως θά μού δώσιν αυτό, που τό ζητά μεθαύριο. Άλλά τη φορά είνε θεβαία. Είμαι εύχαριστήμενος;

Παύλος Μορτιέ:
'Ακούρα μου, 'Επί τέλους πήρα την άπάντησή, την όποια περιμένα άπό σάς;

«Καταλαβαίνω πολύ καλά, ότι είσαι θυμωμένος, αλλά δέν μπορώ να κάμω τίποτε. Ο δανειστής μου άναγκάσθηκε να λείψω απ' τό Παρίσι για δουλειές του. Πύρσε χθές και μού έγραψε για να με δεβαλώση πως θά μού δώσιν αυτό, που τό ζητά μεθαύριο. Άλλά τη φορά είνε θεβαία. Είμαι εύχαριστήμενος;

Παύλος Μορτιέ:
'Ακούρα μου, 'Επί τέλους πήρα την άπάντησή, την όποια περιμένα άπό σάς;

«Καταλαβαίνω πολύ καλά, ότι είσαι θυμωμένος, αλλά δέν μπορώ να κάμω τίποτε. Ο δανειστής μου άναγκάσθηκε να λείψω απ' τό Παρίσι για δουλειές του. Πύρσε χθές και μού έγραψε για να με δεβαλώση πως θά μού δώσιν αυτό, που τό ζητά μεθαύριο. Άλλά τη φορά είνε θεβαία. Είμαι εύχαριστήμενος;

Παύλος Μορτιέ:
'Ακούρα μου, 'Επί τέλους πήρα την άπάντησή, την όποια περιμένα άπό σάς;

«Καταλαβαίνω πολύ καλά, ότι είσαι θυμωμένος, αλλά δέν μπορώ να κάμω τίποτε. Ο δανειστής μου άναγκάσθηκε να λείψω απ' τό Παρίσι για δουλειές του. Πύρσε χθές και μού έγραψε για να με δεβαλώση πως θά μού δώσιν αυτό, που τό ζητά μεθαύριο. Άλλά τη φορά είνε θεβαία. Είμαι εύχαριστήμενος;

«Δέν έλαβα τίποτε; 'Αν ό φίλος σου δέν έχει αυτό τό ποσόν, ζήτησέ τό από άλλού. Είνε τρομερό. Περιμένω την άπάντησή σου τάχιστα.

Ζάκ
'Ο Ζάκ Ντυσερρύ στην 'Ερριέτα Λαβέρν:
'Αχ! φίλη μου, μη γελάσετε μαζί μου, γιατί θά σάς πω κάτι σοβαρό... Μίλησα πολλήν ώρα με τόν άνδρα σας. Αυτός ό άνθρωπος σάς άγαπά και δέν μωρώ να τού κάμω κακό. 'Αν καμμία μέρα μάθαινε την αλήθεια, τί πόνοθ θά ήταν γι' αυτόν; Πόσο λυπηρό είνε να μη μπορώ κανείς να είνε εύτυχής χωρίς να προσένηση λύπη στους άλλους; 'Αφήστε, λοιπόν, να περάσουν μερικά ακόμα μέρες, άγαπημένη μου πριν συναντηθούμε. Θά επανέλθω ίσως περισσότερο έρωτευμένος;

Ζάκ
'Ο Παύλος Μορτιέ στον Ζάκ Ντυσερρύ:

«Μόλις είδα τόν δανειστή μου. 'Εχω ραντεβού μαζί του σε μία ώρα, δηλαδή όσο χρειάζεται για να περάσω από την Τράπεζα. 'Απόψε θά έχης τό ποσόν.

Παύλος Μορτιέ:
'Ακούρα μου, 'Ελάτε, έλάτε γρήγορα, άγαπημένη μου. Σας περιμένω στη φωνά μας, όδός Ζενεράλ-Φού, άρ. 4, μεθαύριο κατά τις 5.

Ζάκ
'Ο Ζάκ Ντυσερρύ στον Παύλο Μορτιέ:

«'Αγαπητέ μου Ζάκ, Δέν έχω δυστυχώς τό ποσόν που μου ζητάς. 'Αλλά ένας φίλος μου δέχεται να μου τό δώσει. Θά τόν δώ σε τρεις μέρες. Κάμε όποιοινη ως τότε. Δικός σου Παύλος»

Ζάκ
'Ο Ζάκ Ντυσερρύ στην 'Ερριέτα Λαβέρν:

«Κυρία μου, Βρήκα τη μικρή φωνά, που μιάς χρειάζεται. Θέλετε να έρθετε να με έρθετε εκεί μεθυσμένοι, την Κυριακή, στις πέντε; Θά σάς περιμένω με μεγάλη άνυπομονή και άγάπη. Είνε στον αριθμό 4 της όδου Ζενεράλ-Φού.

Ζάκ
'Ο Ζάκ Ντυσερρύ στον Παύλο Μορτιέ:
'Ακούρα μου, Με πόση χαρά σάς έσναειδα χθές στο σπίτι τών φίλων μας Ντοριέ! Είσατε η ώραιότερη απ' όλες τις άλλες κυρίες. Όλες σάς έζηλευσαν κι' όλοι οι άνδρες σάς έπιθυμούσαν. Φυσικά, σάν άνδρας κι' έγω αισθανόμουν να τό ίδιο.

Ζάκ
'Ο Ζάκ Ντυσερρύ στην 'Ερριέτα Λαβέρν:
'Ακούρα μου, Με πόση χαρά σάς έσναειδα χθές στο σπίτι τών φίλων μας Ντοριέ! Είσατε η ώραιότερη απ' όλες τις άλλες κυρίες. Όλες σάς έζηλευσαν κι' όλοι οι άνδρες σάς έπιθυμούσαν. Φυσικά, σάν άνδρας κι' έγω αισθανόμουν να τό ίδιο.

Ζάκ
'Ο Ζάκ Ντυσερρύ στον Παύλο Μορτιέ:
'Ακούρα μου, Με πόση χαρά σάς έσναειδα χθές στο σπίτι τών φίλων μας Ντοριέ! Είσατε η ώραιότερη απ' όλες τις άλλες κυρίες. Όλες σάς έζηλευσαν κι' όλοι οι άνδρες σάς έπιθυμούσαν. Φυσικά, σάν άνδρας κι' έγω αισθανόμουν να τό ίδιο.

Ζάκ
'Ο Ζάκ Ντυσερρύ στην 'Ερριέτα Λαβέρν:
'Ακούρα μου, Με πόση χαρά σάς έσναειδα χθές στο σπίτι τών φίλων μας Ντοριέ! Είσατε η ώραιότερη απ' όλες τις άλλες κυρίες. Όλες σάς έζηλευσαν κι' όλοι οι άνδρες σάς έπιθυμούσαν. Φυσικά, σάν άνδρας κι' έγω αισθανόμουν να τό ίδιο.

Ζάκ
'Ο Ζάκ Ντυσερρύ στον Παύλο Μορτιέ:
'Ακούρα μου, Με πόση χαρά σάς έσναειδα χθές στο σπίτι τών φίλων μας Ντοριέ! Είσατε η ώραιότερη απ' όλες τις άλλες κυρίες. Όλες σάς έζηλευσαν κι' όλοι οι άνδρες σάς έπιθυμούσαν. Φυσικά, σάν άνδρας κι' έγω αισθανόμουν να τό ίδιο.

Φού. στις 5, στην όδον Ζενεράλ-Φού.

Ζάκ
'Ο Παύλος Μορτιέ στο Ζάκ Ντυσερρύ:
'Ακούρα μου, Με πόση χαρά σάς έσναειδα χθές στο σπίτι τών φίλων μας Ντοριέ! Είσατε η ώραιότερη απ' όλες τις άλλες κυρίες. Όλες σάς έζηλευσαν κι' όλοι οι άνδρες σάς έπιθυμούσαν. Φυσικά, σάν άνδρας κι' έγω αισθανόμουν να τό ίδιο.

Ζάκ
'Ο Ζάκ Ντυσερρύ στην 'Ερριέτα Λαβέρν:
'Αχ! φίλη μου, μη γελάσετε μαζί μου, γιατί θά σάς πω κάτι σοβαρό... Μίλησα πολλήν ώρα με τόν άνδρα σας. Αυτός ό άνθρωπος σάς άγαπά και δέν μωρώ να τού κάμω κακό. 'Αν καμμία μέρα μάθαινε την αλήθεια, τί πόνοθ θά ήταν γι' αυτόν; Πόσο λυπηρό είνε να μη μπορώ κανείς να είνε εύτυχής χωρίς να προσένηση λύπη στους άλλους; 'Αφήστε, λοιπόν, να περάσουν μερικά ακόμα μέρες, άγαπημένη μου πριν συναντηθούμε. Θά επανέλθω ίσως περισσότερο έρωτευμένος;

Ζάκ
'Ο Παύλος Μορτιέ στον Ζάκ Ντυσερρύ:

«Μόλις είδα τόν δανειστή μου. 'Εχω ραντεβού μαζί του σε μία ώρα, δηλαδή όσο χρειάζεται για να περάσω από την Τράπεζα. 'Απόψε θά έχης τό ποσόν.

Παύλος Μορτιέ:
'Ακούρα μου, 'Ελάτε, έλάτε γρήγορα, άγαπημένη μου. Σας περιμένω στη φωνά μας, όδός Ζενεράλ-Φού, άρ. 4, μεθαύριο κατά τις 5.

Ζάκ
'Ο Ζάκ Ντυσερρύ στον Παύλο Μορτιέ:

ΔΙΣΩΦΗΤΙΚΗ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΠΛΑΧΗ

Στά προηγούμενα μαθήματα σας έγραφα τα έσπεριονικά μέσα (γυμναστικές άσκησεις, φάρμακα κλπ.) για την περιποίηση και την απαλάγην από των αντι-αποθητικών έλαττωματικών (φλαδα-ροπής, υπερβολικής, φλογώσεως, υπερβολικής παχυσαρκίας) των άνω και των κάτω άκρων. Σήμερα θα συμπληρώσω για την αισθητική και συμμετρική γραμμή αυτών.

Μπορεί περισσότερο από ότι πρέπει, χονδροί και πλαδαροί είνε εμπόδιο από αισθητικής από-ψεως για μία κυρία που θέλει να εμφανίζεται με σούρτε ή μαγιό. 'Η πλαστικότητα των μηρών οφείλεται πολλές φορές εις την αποκατα-κή διαίτα, εις την οποίαν υποβα-λονται πολλές κυρίες, δίχως να λαμβάνουν και τα προληπτικά μέ-τρα, τα όποια ήδη σας περιέγρα-ψα στα προηγούμενα μαθήματα, για την τόνωση των μυών και την σύσφιγξιν του δέρματος των. Τα μέσα ταύτα είνε: α) περιγραφέ-σαι ήδη λεπτομερώς γυμναστικές άσκησεις, ή μηχανοθεραπεία διά έμπικτρον, τα ύψικινα ρεύματα, οι έπικλειψεις δι' ειδικών στυπτι-κών λουσιών κλπ.

Διά το τοπικό αδυνάτισμα των άκρων δεν χρειάζεται αποκατα-κή διαίτα, αλλά τοπική θεραπεία. Θα έχετε άσφαλλως παρατηρήσει, ότι κανοντας αούτην διαίτα, χά-νετε την δροσία και την ανήρω-τητα μόνον του προσώπου σας δίχως να κατορθώσετε ν' ατάλα-γιτε από την τοπική σας τυχόν παχυσαρκία.

Για την καταστροφή του τοπι-κού λίπους του σώματος, υπάρ-χουν και ειδικά αποκατανητικά λου-τρά: α) παραφίνης, ανθρακικού ό-ξεως. 'Αποτελεσματική για τα το-πικά λίπη όσον και πλέον ευθήγη-ται εύκολομεταχειρίστη είνε ή κά-ταρτι συνταγή: 'Ιοντρίν ντέ ποτά-σιουμ 20 γραμμάρια, ύδωρ 20 γραμμάρια, γλυκερίν ντ' αμιντόν 160 γραμ. Μετά ένα γενικό θερ-μό λουτρό ή έστω και τοπικό σά-πουνισμα του μέρους που θέλετε ν' αδυνατίση, αφού τό σκοπίετε τό άλοιφετε με την παραπάνω ά-λοιφή, μασάζοντας κατ' αρχάς έλαφρά, όλίγον δε κατ' όλιγον έντονώτερα, σκεπάζοντας δε κα-τόπιν τό όπό θεραπεύον μέρος με μία φανέλλα για ν' απορροφή ή καλύτερα ή άλοιφή, άναπαύσε-τέ επί μίαν ώραν.

'Αλλά τό συνηθέστερο και τό πλέον έμφανές αντιαισθητικόν έ-λάττωμα που παρουσιάζουν τά πό-δια μίας κυρίας είνε τό πρήξι-μ των άστραγάλων. Σε πολλές ί-δίας κυρίες, τό έλάττωμα αυτό ό-φείλεται σέ καρδιακή πάθησι ή των νεφρών, όποτε μόνον διά της καταλληλού φαρμακευτικής και διαιτητικής θεραπείας άπολάτ-τουνται από αυτό. Στις περισσό-τερες όμως περιπτώσεις αίτια είν-ε ή υπερβολική ένταση, όπως σπου-δαίως συμβάλλει σέ διάφορα ά-τομα που έχουν την υπερλάπαισι αυτήν σ' άλλα μέρη του σώματος των, όπως στήν κοιλία, τους γλου-τούς, στον σέροκο κλπ.

'Ιδιαίτερος αυτό παρατηρείται σέ άτομα που διάγουν καθιστικών βίον, έστω και άν παύτα είνε ί-σχνά.

'Εκτός των άνωτέρω περιγρα-φέντων μέσων και της θεραπευτι-κής για τα τοπικά πόχη άλοι-φής, υπάρχουν και ειδικές ταινί-ες από λάστιχο για τους άστρα-γάλους και τις κνήμες (φίλε λα-στέξ). Μ' αυτές, λοιπόν, μετά την άλοιφή φασκίζοντε τό πόδι από τον άστραγάλο προς τα άνω καθ' όλην την ημέραν, ιδίως ότες πα-ροισιάζουν άσυμμετρον παχυσαρ-κίαν των κνημών. Με τις ταινίες αυτές δεν θα αλσάνοσθε καμμία θυσία στήν ένόχληση. Τονώνοντιν ή

κυκλοφορία του αίματος διεύκολύ-νεται και φαρμάκει ή κνήμη. Τέ-λος, πάντα τα άνωτέρω περιγρα-φέντα μέσα πρέπει ν' αποφεύγουν να χρησιμοποιούν αι πάσχονσαι εκ κίρων, όσον και άν όντοι έ-λαφρώς εκδηλούνται

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
'Ιατρός Δερματολόγος

Η ΦΙΛΗ

ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟΣ ΜΟΛΟ-ΛΟΓΟΣ

«Είμαι ένας φοιτητής στον τε-λευταίο χρόνο. 'Η οικονομική μου κατάσταση απέχει πολύ από τώ-να θεωρηθή άνθρα. 'Ωστόσο ένα θετικό εισόδημα πού εκληρονομή-σα από τον πατέρα μου, μου έπι-τρέπει να ζω μία ζωή περιωρι-σμένη και συγχρόνως να σπουδά-ζω. Από δύο έτών συνδέομαι με μία νέα κι' έχουμε κάνει μαζί τα όνειρα εκείνα που συνήθως πλά-θουν δύο έρωτευμένοι. Για να πραγματοποιηθούν τα όνειρα αυ-τά, πρέπει να περάσουν τούλαχι-στον τρία χρόνια άκόμη. Να δη-μιουργήσω δηλαδή κάτι θετικότε-ρο στη ζωή μου, ώστε να σκεφθώ ν' αναλάβω τις υποχρεώσεις του γάμου. 'Ετσι, θέλω να έχω σκεφθή κάθε λογικός άνθρωπος, που δεν θέλει να δη την άγάπην του τεθα-μένην λίγον καιρό μετά τό γάμο. Γιατί άνών γυναικόν ή φτώχεια κλπ.

»'Η νέα για την οποία πρόκει-ται έμεινε απόλυτα σύμφωνη μα-ζί μου, ως έδω και λίγες μέρες. Γιατί πρό όλίγων ημερών τα πράγ-ματα άλλαξαν. Σ' αυτό συνετέ-λεσε ή πίεσις που συναντά από τους γονείς της για να πατρευ-τή κάποιον που την ζήτησε.Μου έθεσε λοιπόν τό ζήτημα έτσι: «Α' γάμο άναπιόμαστε, πρέπει να μη λαβούμε τίποτα ύπ' όφιν μας και να πατρευθούμε. 'Αν μ' άγαπάς δεν θ' άκούσης παρ' αυτό πού σου λέει ή καρδιά σου. Τα άλ-λα όλα θα τακτοποιηθούν με τον καιρό. 'Αν άρνήθης, αυτό σημαί-νει πώς δεν μ' άγαπάς και τότε θα πρέπει να τό σκεφθώ πολύ για ν' άπορρίψω την επίθυμη των ή-κων μου». 'Εκ πρώτης όψεως, τό πρόβλημα τό σκεφθή κανείς ότι τό πράγμα τίθεται εκδυστυχικά και ό-τι ή νέα αυτή δεν μ' άγαπά όπως θα έπρεπε να μ' άγαπά. 'Ωστόσο αν ψυχολογήση κανείς θαύτοτερα την κοπέλλα αυτή, θα έβρ ή ότι έ-χει τα δικαιολογητικά της. 'Η καρδιά της της λέει ότι πρέπει πρώτ' απ' όλα να σκεφθή την ά-γάπην της και την ίδια άπατήνη

έχει κι' από μένα. 'Όταν έγω δεν σκέπτομαι τό ίδιο, θα πη πώς δεν την άγαπώ κλπ.

»Μά πώς ν' άποφασίσω έγω, ένας άνδρας, να παντρευθώ υπό τις συνθήκες που βρίσκομαι; Κι' άκόμη: Ξέρω πώς άν την έμπο-δίσω να δεχθή να υποκύψη στή θέλησι των δικών της, θα τό κα-τορθώσω. Μά έχω ένα τέτοιο δι-κάσιμα; Μου έπιτρέπεται ν' άνα-λάβω μία τέτοια εύθυνη, όσο κι' άν είμαι θέσιμος αυτή τη στιγ-μή ότι θα φανώ συνηθιστός ό-ποιοι έρωταίς πού μου δημιουργεί ή άγάπη μου; Είμαι βέβαιος για τα αισθηματά μου και για τον χαρακτήρα μου. Μπορώ όμως να είμαι βέσιμος ότι παρ' όλ' αυτά, κάτι άλλο, άνώτερο απ' τη θέ-λησιν μου, δεν θα μ' έμποδίση να φανώ συνηθιστός; Και τότε δεν θα έχω σταθή άφορμή έγω στο χά-λασμα ίσως της εύτυχίας ενός κο-ριτσιού;»

'Αν πραγματικά οι συνθήκες σ' έμποδίζουν να πραγματοποιήσης έμεν γάμο σήμερα, τότε ή κοπέ-λλα αυτή πρέπει να σε περιμένει. Και θα σε περιμένη άν σ' άγα-πά. Ούτε γεννιέται ζήτημα για χάλασμα εύτυχίας, ή στιγμή πού αυτόν τον άλλο δεν τον άγαπά. 'Αν δηλαδή κάτι άνώτερο απ' τη θέλησί σου μεσολαβήσει και δεν φανεί συνηθιστός, δεν θα πρέ-η άγης τύψεις πού δεν την άφη-σαν να παντρευθή έναν πού δεν τον άγαπάς. 'Η εύτυχία δεν βρίσκειται μόνο στο γάμο... Πρέπει να υπάρχουν και πολλά άλλα μαζί.

Κα ΡΕΑ Ρ.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Για να λάβετε άπάντησιν του Δρος Κάμα πρέπει να τού απο-στείλετε άπαραιτήτως τά εξής: 'Ετος, ήμερα, ήμερομηνία, ήμερα και ώρα γεννήσεως (ή τελευταία κατά προσέγγισιν). Δικαίωμα έκ δρχ. πεντακοσίων (500).

Οι άναγνώσται μας των έπαρ-χιών πρέπει να μάς στέλνουν και την διεύθυνσιν των προκειμένου να λάβουν έκτενη άπάντησιν. Οι άναγνώσται των 'Αθηνών και του Πειραιώς θα λαμβάνουν την ά-πάντησιν από τα γραφεία μας, με ταξί 10 π.μ. και 1 1/2 μ. μ. καθ' έκαστην. Για να πάρουν δε άπάν-τησιν έντός πέντε ημερών δέον να παραδίδουν την έπιστολήν τους ί-διοχειρώς στο ειδικό τμήμα των γραφείων μας.

Οι κάτοικι άναγνώσται μας πα-ρακαλούνται όπως διέλθουν έκ των γραφείων μας και παραλά-

Αι κοσμικά έπίδράσεις κατά την έβδομάδα από 13 έως 10 θεβρουαρίου έχουν ως άκόλου-θως:

Ήραι κατάλληλοι:

1) Διά τας υποθέσεις και τας έπιχειρήσεις σας:
8 - 12 μεσημβρ. του Σαββά-του (13). 3 - 5 μ.μ. της Τε-τάρτης (17) 12 - 2 μ.μ. της Παρασκευής (19).

2) Διά τα χρηματικά ζητή-ματα: 'Η πρώτα της Δευτέρας (15). και 2 - 6 μ.μ. της Τε-τάρτης (17).

3) Διά την αγοράν λαλείων:
8 - 11 π.μ. της Δευτέρας (15) ή αυτή ώρα της Τρίτης (16) και 5 - 7 μ.μ. της Παρασκευ-ής (19).

4) Διά τα αίσθηματικά ζητή-ματα: Τό άπόγευμα της Τρίτης (16) και 5 - 7 της Παρασκευ-ής (19).

5) Διά γάμους ή άρραβώνας:
6 - 8 μ.μ. του Σαββάτου (13). 2 - 5 μ.μ. της Κυριακής (14). και 12 - 3 μ.μ. της Πέμπτης (18).

6) Διά τό μέλλον σας γενι-κώς: 8.30 - 10 π.μ. της Δευ-τέρας (15). 3 - 5 μ.μ. της ί-δίας ημέρας (15) και ή πρώτη της Πέμπτης (18).

δουν την άπάντησιν του Δρος Κάμα:

Φωτούλα Μαυροφρίδου (Πει-ραιά). — Κρυφή 'Αγάπη Γ. Β. —Μαντέλεν — Μικρό Ν. Χ. φ. — Φ. Φλορίτα Π. Σ. — Ντόλλυ — Μιράντα — Ρένα Μαούνη — Κομ-παράς Α.Ι.Π. — 'Απελιωμένη Ρ. Π. — Σταματία Κατοραού —Μο-χίχας Ζ.Ρ. Ρ.

Π ο ν ε μ έ ν η ν Μ ά ρ τ ι α ν
Σ. Κ. Ρ. Θεσσαλονίκη. — 'Ε-χτε ζώηρ επιθυμία ν' άγαπή-σε και να άγαπηθής και ό πό-θος σας αυτός θα έκτελεσθή. Θα δοκιμάσετε στή ζωή σας μια θα-θεία και άμυδια άγάπη. Στόν γάμο θα γίνετε πρότυπον συζύ-γου και θα εύτυχήσετε.Μόνον πε-ρι τό μέσα του βίου σας δε ά. πακτήσετε τελείαν οικονομικήν ά-νεξαρτησίαν. Τυχρή σας ήμερα ή Τετάρτη, χρώμα σας τό άργυρο-τεφρό, λίθος σας ό σμαράγδος.

Φ ρ α ο υ λ ο υ ό υ α. —Δεν σας άρέσουν αι έρωτητροπιαί, επειδή έλαβε πλασμένη για την αποκλει-στική και αλάνα άγάπην. Θα εύ. τυχήσετε έξαιρετικά στο γάμο σας, θα έρθει άγάπη, κατανόησι, άριμονία. Λίγα παύσα θα άποκη-στε. Τα οικονομικά σας θα ύπ. στω. ελε διαρκείς μεταλλάγας της τύχης. Τυχρή σας ήμερα τό Σαββάτο, χρώμα σας τό καφέ και τό μαύρο, λίθος σας ό όνυξ.

Δ η μ . Πα α γ α γ ι α ν ό π ο υ λ ο ν (17.Π.). — 'Εχετε υπερβολικήν ιδεαν για τον εαυτό σας, ή υπερρηφάνσι σας υπερβαί-νει τά όρια. Άς εκ τούτου άνα-πάτε τά μεγαλεία και κάνετε τρελλά έξοδα, για να δίδετε την έντύπωσι ότι τίποτε δεν σας λεί-πει. Θα γνωρίσετε πίκρες από τό άλλο φολον. Τα οικονομικά σας ύπόκεινται σέ διαρκή μεταβολάς. Θα παντρευθήτε από έρωτα φρον-τιστε όμως ώστε ή έκλογή σας να στροβίλίζεται σέ ψυχικές θέσεις άλλως θα διεψευσθήτε και θα με-τανοήσετε. Τυχρή σας ήμερα ή Παρασκευή, χρώμα σας τό γα-λάζιο και μέταλλο ή χαλκός.

Α π ε λ π ι σ μ έ ν η 384 Τ. Σ. —Παραλείψατε να μο άναφέ-ρετε στις πόσες τού Θεβρουαρίου έγεννήθητε. Περιμένω νέαν πλήρη άποστολήν στοιχείων. Καθορίσατε έκποση άν ύπολογίζετε με τό πα-λαιό ή τό νέο ήμερολόγιο.

Μ ε λ α χ ο ρ ο ι ν η 356 Ν. Κ. —Και ή δική σας περιπέτεια είνε όμοιά με την της 'Ανελμαμέ 364 Τ. Σ.

Δρ ΚΑΜΑ

26 'Ηταν πικρά τά λόγια του και ή όρυνή τά δεχόταν σά βιτοίσις στο πρόσωπο. Θα ήθελε να πέση στην άγκαλιά του. Να κολλήση τά χείλη της στα δικά του και να τού όρκισθή πως για να θρεθί κοντά του στον κίνδυνο είνε τά ταξιδεύει τότε στην Κορίνθω. 'Αλλά δι-σταζε. 'Οχι, δεν μπορούσε ή όρυνή να προσέση τόσο, να έπικαλεσθή άποδείξεις. Τούδεικνε με την έκφρασί της, με τον τρό-πο της, πώς τον άγαπούσε. Αυτός δεν ή-θελε να τό καταλάβη. Γιατί είχε άποφαι-σει τότε να πάρ όπτι της;

— όρυνή, της είπε σέ λίγο, μαντεύον-τας την άπορία της. Θα παραξενεύσαι ί-σως πως ήλθα σπiti σου. Θα σου έξηγήσω. 'Ηλθα για να σου πώ ένα μεγάλο μυστι-κό. 'Ηλθα για να μάθης για ποιόν ακριβώς πέθανε ή Κορίννα. 'Η μάλλον να ξέρης ποιόν έσωσε με τον ήρωικό της θάνατο.

— Δεν καταλαβαίνω. Τι θέλεις να πής; — όρυνή! 'Αρχηγός της συνωμοσίας έ-ναντιον του Φωκίωνος, ήμουν έγω. 'Η Κο-ρίννα τό ήξερε. 'Αν μιλούσε, ήμουν χαμέ νος. 'Η Κορίννα τό ήξερε όλα αυτά. Δέ μίλησε, πόνεσε, πέθανε, αλλά πρότιμπε να θυσιασθή παρ' να προδώσ τον άντρα πού άγαπούσε. 'Αν ποτέ επιτύχοιμε, θα τό όρείλομαι και στή μικρή την Κορίννα, τη γλυκεία γυναίκουλα πού έζησε τόσο ή-συχν, τόσο πιστή.

— Έου ήσουν αρχηγός; έκανε ή όρ-υνή με τρόπο.

— Ναι, Σου είπα τό μεγάλο μυστικό. Τώ-ρα μπορείς άν θέλεις, να τό μεταχειριθής έναντιον μου, άν με μισή.

Τά μάγουλά της έγιναν φωτιά.

— 'Οχι, τού άποκρίθηκε με χείλη σφι-γμένα, δε σε μισούσα έως τώρα. 'Αλλά μου φαίνεται πως αυτή σου ή λέξι με κά-νει να σε μισώ.

— Συχώρα με, της είπε με άξιοπρέπει-α. 'Εξ άλλου, αν πραγματικά φοβόμουν πως θα με προδώσ, ποιός ό λόγος νάλω να σου πω τό μυστικό;

— 'Αλήθεια, γιατί ήλθες; έκανε ή όρ-υνή χλωμή. Δεν ήταν ανάγκη νάρθης να μου πής ένα τέτοιο φοβερό μυστικό.

— Άκούσε, όρυνή. Δεν επιτρέπεται μία γυναίκα σάν και σένα, με την έπιρροή πού έξασκήσε στην 'Αθήνα, να μένη μακριά από την πολιτική. 'Ο Πραξιτέλης άρκεται στα άγαλματά του, δεν άνακατεύεται σέ τέτοια. 'Εσύ, όμως, θα μπορούσες να κά-νεις θαύματα άν ήθελες. 'Όταν παρουσι-αθή ή στιγμή, θα σου πηνώσω. Δέ θέλω σου οίς, σάν αυτή πού έκανε ή Κορίννα. Σου είπα πως δε σε θεωρώ άξια να θυσιασθή-ς γι' άλλον. 'Υπάρχει τρόπος όμως να συν-τελέσως και εσύ για τό καλό της πατρι-δος, χωρίς αιματηρές θυσίες.

Τό αίμα άνεβοκατέβαινε στα μάγουλα της έταίρας. Τα λόγια του 'Υπερίδης ήσαν αλλόκοτα. Τη μία στιγμή φαινόταν να την έπαίνη, την άλλη να την περιφρονή. 'Ο-στόσο άποκρίθηκε ήρεμα:

— Καλά έκανες, 'Υπερίδης, πού μου εί-πες τό μεγάλο σου μυστικό. Και όταν έλ-θη ή στιγμή, θα θρεθώ έτοιμη.

— Αυτή την υπόθεσι ήθελα από σένα, είπε ό 'Υπερίδης και σκυθθηκε να φύγη. 'Η όρυνή έσφιξε τά χείλη της πικραμένη. Θα ήθελε να τον κρατήρη στο κατώφλι, να τού φωνάζη πως ή άγάπη είνε ή σπιθα-πού τά δημιουργήσ όλα. 'Από άγάπη ό Πρα-ξιτέλης δημιούργησε τά άριστουργήματά του. 'Από άγάπη ή Κορίννα πύρε τον ή-ρωισμό να πεθάνη μαρτυρικά. Και αυτή, αν πραγματικά ήθελε να ώφεληση τον τό-πο της, έπρεπε στην άγάπη ν' άντλήση τό δύναμι. Θα ήθελε να τού πη κι' άλλα. 'Ο 'Υπερίδης όμως έφυγε θιαστικός, με τό κεφάλι ψηλά, με τη φυσιογνωμία κλειστή. Τόσο κοντά της κι' όμως πόσο μακριά της.

— Έμεινε ή όρυνή άκίνητη πολλή ώρα. Τό μυαλό της δούλευε πονεμένο. Δεν την

άγαπούσε; Τότε γιατί δέχθηκε να συνήγο-ρησέ στή δική της; Τότε γιατί μίλησε έ-τσι για να τη σώση; Γιατί σταμάτησε την άγόρευσι του μ' ένα λυγμό; Γιατί πύρε την κατάλληλη στιγμή να δείξη τό κάλλη της γυναι; Δεν ήταν ή άγάπη πού τού-δεικνε τό όρόμο; 'Ηταν μονάχα έπαγγελ-ματική ικανότης; Μονάχα ίσως μία φιλο-δοσία να διακριθή σέ μία πολύκροτη δική;

— Έπρεσε στο κρεβάτι της με θάρεια καρδιά ή έταίρα. Τά δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλά της. 'Η καρδιά της σπαράζοταν.

— Έκαιγε μέσα της ή πληγή για τό χαμό της Κορίννας. Και δίπλα σ' αυτήν, πλη-γή πούκαινε τό ίδιο και ίσως πιο πολύ, ή υπόνοια, ή θεσιότης σκεδόν, πως είχε χά-σει για πάντα την έλπιδα να την άγαπή-ση πάλι ό 'Υπερίδης.

— 'Ο Πραξιτέλης δεν έμεινε πιά τό θράδνα μαζί της. Ούτε και έργαζόταν τώρα ώρες ολόκληρες στο έργοστήριό του όπως άλλο-τε. 'Η όρυνή, πιστή στην υπόθεσι της, πή γαινε τακτικά και τον ρωτούσε άν την χρειαζόταν. Αυτός χαμογελούσε με συγκί-ννησι, όταν την έθλεπε, αλλά δεν είχε πάντα όρεξι για έργασία. 'Η τέχνη του μα-ριονέταν σάν τό δέντρο πού τό λείπει ή δροσία. Τό καταλάβαινε ή όρυνή και μέσα της κάτι ράγιζε. 'Αλλά δεν μπορούσε να κάνει δραστηριτικά. Πονούσε πολύ αυτή, πο-νούσε όσο δεν φανταζόταν πως μπορεί να πονέση ποτέ ή φτωχή ανθρώπινη καρδιά.

ΗΜΕΡΕΣ ΑΓΩΝΙΑΣ

— Νικούνε οι Μακεδόνες! Νικούνε! 'Ο καινούργιος τους ό αρχηγός, ό 'Αντίπα-τρος φαίνεται άπορροισμένος με κάθε θυ-οία να πετύχη τη νίκη. Οι 'Αθηναίοι περ-νούσαν ώρες γεμάτες άγωνία. Οι είδησεις έφθαναν όλο και πιο άνησυχητικές. 'Ο έκ θρικός στρατός όλο και προήλαυνε.

— Πού θα σταματήσουν; ρωτούνταν οι 'Α-θηναίοι; Πού θα σταματήσέ ό θρημτικός χείμαρρος; Θα δοθή άπορροιστική μάχη έ-ξω από τά τείχη μας; 'Αλλοίμονό μας! Και τό χειρότερο είνε πως μέσα στην 'Α-θήνα έχουν φίλους πού θα τους παραδώ-σουν την πόλι.

— 'Ο αντίλαλος του πολέμου έφθανε έως τά μυρμηδιά διαμερίσματα των έταίρων. Οι άντρες της παραμελούσαν, τίς έβλε-παν θιαστικά με τά σύννεφα της έννοιας στις σθεσρές μορφές τους. 'Όλων ή σκέ-ψις ήταν μονάχα στον πόλεμο.

Σκοτεινές ήμερες περνούσε και ή όρ-υνή. 'Ο Πραξιτέλης υπέφερε και αυτός, ό-σο και να φαινόταν πάντα άπορροισμένος από την τέχνη του. Τον καταλάβαινε πως και ή δική του σκέψι ήταν γεμάτη άνησυ-χίες και μαύρα προαισθήματα για τό μέ-λλον. 'Αλλά ή σκέψι της όρυνης έτρεχε στον 'Υπερίδη. 'Από στιγμή σε στιγμή πε-ρίμενε τό μήνυμά του. Τί έντολή θα της άνέθετε; Τί ρόλο της προώριζε να παίξη; 'Η όρυνή είχε κλεισίει την πόρτα της και ζούσε τώρα ζωή μοναχική. Μόνη της έμ-πνιστή είχε μείνει ή Χαριτώ, υπέργνη πιά αλλά άφοσιωμένη πάντα.

— Καλότυχ ή Κορίννα, άναστενάξε ή όρυνή ένα θράδυ. Αυτή πέθανε πριν να μάθι τό θάνατο τού άγαπημένου της. 'Ε-γώ; Ποιος έξέρει τί μου προσρίζουν οι θεοί. — Φοβάσαι για τον 'Υπερίδη; — 'Αν μπόυνε στην 'Αθήνα οι Μακεδó-νες, είνε χαμένος. 'Από τά πρώτα κε-

'Ακούστε - 'Ακούστε

Τά μαλλιά των ανθρώπων, καθώς και τά νύχια, αυξάνουν γρηγορώτερα τό καλοκαίρι παρά τον χειμώνα.

— 'Ο θρυλικός του λέαντος μπορεί ν' άκούσθι σέ μεγαλύτερη απόστασι από τον θρυλικό κάθε άλλου ζώου. 'Ακολουθεί ή κραυγή της υνάας, της κοκκυβόγιας, τού πάνθηρος και τού τσακαλιού.

— 'Ο φύλλος πηδάει απόστασι ίση χί-λιες φορές τό μήκος του σώματος του. 'Αν τό άλογο μπορούσε να πηδήσέ με την ίδια αναλογία, θα έπρεπε από την Ευρώπη να θρεθί...στών 'Αμερική μ' έ-να πηδήμα!

— Τά ψίδια της θαλάσσης είνε τερα-στίας άντοχίας και μπορούν να μείνουν νηοτικά μία ολόκληρη έβδομάδα. — 'Όταν τύχη μάστιγα να πληγωθού, άνεβαίνουν στην επιφάνεια του νερού και ζήτην να έπουλώσουν την πληγή τους έκθέτοντάς την στις άκτίνες του ήλιου.

— 'Ο βασιλεύς της 'Ιταλίας Βικτωρ 'Ερμανουήλ είνε ένας από τους καλύ-τερούς σκοπευτάς πού υπάρχουν στην Ευρώπη.

φάγια πού θα πέσουν, θα είνε τό δικό του.

— 'Ετσι, με τέτοιες σκοτεινές συζητήσεις περνούσε ό καιρός. Και μία μέρα, ή 'Α-θήνα φάνηκε να σκοτεινιάζη. 'Όλοι γύ-ριζαν στους δρόμους κλωμο. 'Η άνησυχή, ή άγωνία πλανιόταν στον αέρα. 'Αδέσπαι στην άρχη, έπειτα όλο και πιο θετική, κυ-κλοφορούσε ή είδησι:

— 'Ο 'Αντίπατρος ό αρχηγός των Μακε-δόνων νίκησε τους 'Ελληνες στην Κρο-νώνα. Νίκη τελειωτική. Καμμία έλπιδα δε μας μένει πιά.

— 'Η είδησι πρωτακούστηκε τό πρωί. 'Ως τό θράδυ ήλθαν και πληροφορίες για τί συντριπτική ήττα των 'Ελλήνων.

Και την άλλη μέρα κιόλας, άκούσθηκε πως ό Φωκίων σκέπτεται να συνθηκολογή-ση.

Οι φίλοι του Μακεδονικού κόμματος άλ-λαζαν από χαρά.

— Βέβαιά! Για ποίο λόγο να κυθί κι' άλ-λο αίμα; 'Η νίκη άνήκει φανερά στον 'Αν-τίπατρο. 'Επειτα, γιατί να μην ένυθούμε με τους Μακεδόνες; 'Ενας λαός είμαστε. Γιατί να ζούμε σάν έχθροι;

— 'Η γνώμη τού λαού ήταν δικαιοσμένη. Οι περισσότεροι όμως μισούσαν τους Μακεδó-νες.

Οι μεγάλοι ρήτορες με επί κεφαλής τον 'Υπερίδη και τό Δημοσθένη, άστραφταν και θρονούσαν και παρέρσαν τά πλήθη.

Πέρασαν έτσι κόμπορες ήμέρες άθεσai-όπτης και άγωνίας. 'Η όρυνή δε θαστού-σε άλλο. 'Εμπνυσσε στον 'Υπερίδη να πάη να την ίδρ.

Πήγε αυτός στο σπίτι της έταίρας. 'Η-ταν κλωμός, φαινόταν εξαντλημένος από άγωνία και αυτός.

— Περιμένω την έντολή πού θα μου ά-ναθέσης, τού είπε ή όρυνή.

Την κύτταζε σθεσράς στα μάτια.

— 'Ακόμα, της άποκρίθηκε αινά.

— 'Ενοιωσε στή φωνή του μία ύπεκφυγή. Δάκρυα ήλθαν από τά μάτια της.

— 'Ω, 'Υπερίδη, είπε με φωνή γεμάτη πάθος. Γιατί; Γιατί διυσιότεις σε μένα; Τό καταλαβαίνω πως δεν είνε δυνατόν με-σα σ' αυτή την περιστασι εσύ να μένης άπαθής. Οι λόγοι σου στην αγορά συγκλο-νίζουν τά πλήθη.

— Ναι, μά δεν έχω ανάγκη από τη βοή-θεια σου για τους λόγους μου.

— 'Ηλθες ωστόσο την άλλη φορά να με προετοιμάσης.

— 'Οχι, όρυνή. 'Από την άλλη φορά, σκέφθηκε καλύτερα. Δεν πρόκειται να σε χραιομοποιήσω.

Τόν κύτταζε άπολιθωμένη. 'Όλα τάς να-νικαν πως γκρεμιόθηκαν γύρω της. Τόσες ήμέρες ζούσε σέ υπερένταση, προσμένον-τας τό μήνυμά μου. Τα λόγια του αυτά την πόναναν.

— Γιατί; τραύλισε. Στάθηκε τίποτε;... Μήπως έφταίσε σε τίποτε; Μήπως σου κλό-νισα την έμπιστοσύνη σου;

— Άπέφυγε τη ματιά της. 'Η φωνή του ά-κούστηκε θραυχή.

— 'Οχι, μα άλλαξα γνώμη. Δεν πρέπει να στενοχωρήθης γι' αυτό, όρυνή. 'Εσένα ή θέσις σου δεν είνε μέσα στους κινδύ-νους.

— 'Ηταν παράξενος ό τόνος της φωνής του και ή όρυνή προσάσθησε να διασθρ-ύσθαι στην ψυχή του. Της φάνηκε πως διάβασε μονάχα άμφοβόλια και περιφρό-νι. Τα νεύρα της πού είχαν όγκιστρα τον τελευταίο καιρό, δε θαστάζαν. Τό στήθος της φούσκωσε και πριν προλάβη να κρυ-φθή, τά δάκρυα κύλησαν από τά μάγουλά της.

Κανένας άντρας δεν θα μπορούσε να καυχήρ πως έκλαψε μπροστά του ή όρ-υνή, ή έταίρα. 'Ο 'Υπερίδης, την κύτταζε λίγη ώρα σάν άπολιθωμένος. 'Επί τέλους, ψιθύρισε με χείλη κλωμά.

— Κλαίς, όρυνή; Γιατί;

— 'Ω, ψιθύρισε αυτή, με κόπο σταματών-τας τους λυγμούς της. Δεν καταλαβαίνεις πόσο με κάνεις να υποφέρω.

Την κύτταζε μία στιγμή στα μάτια ό 'Υ-περίδης. Και έξαφνα, ή φυσιογνωμία του μεταμορφώθηκε. 'Η αούτηρή πτυχή πού εί-χε πάντα στα χείλη όταν τις μιλούσε, έ-ξαφανίσθηκε. Τα χαρακτηριστικά του, σά να φωτίσθηκαν από ένα έσωτερικό φώς. Τα μάτια του έγιναν απαλά, σάν χαδί.

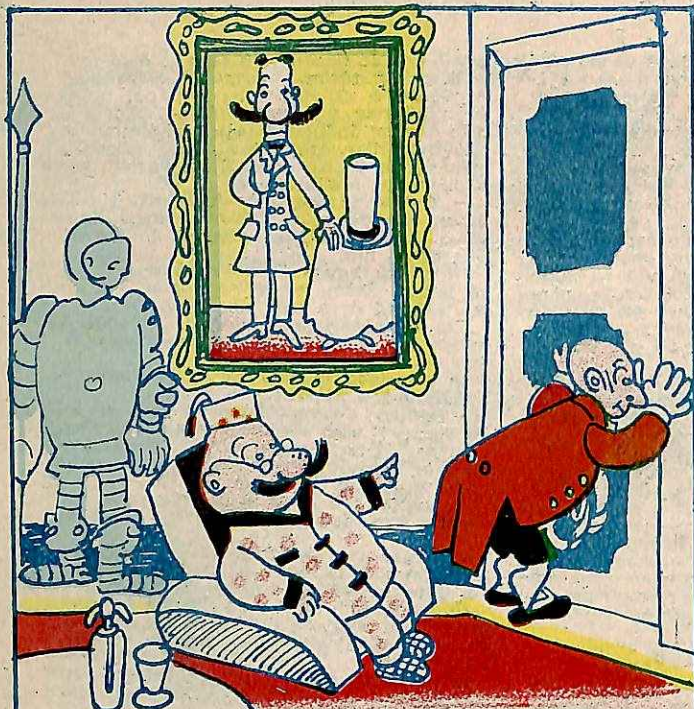
— όρυνή!

— 'Η φωνή του ήταν δονούμενη.

Την ίδια στιγμή, με μία κραυγή λα-τρείας, θρέθηκαν ό ένας στην άγκαλιά του άλλου.

— όρυνή! έλεγε ό 'Υπερίδης, παραλη-ρώντας από χαρά και άγάπη. Δέ μπορώ πιά να σου κρυφτώ. Δεν καταλαβαίνεις πως σε λατρεύω; Πως δεν έπαθα ούτε στί-γμη να σ' άγαπή; Δεν καταλαβαίνεις πως δεν είνε δυνατόν να ζήσω χωρίς σεένα;

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέκεια.

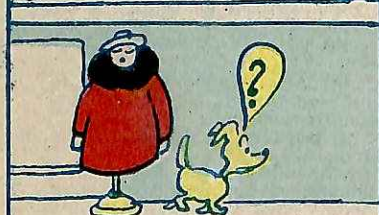
ΕΝΑΣ ΠΡΟΘΥΜΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ
- Βατίστα, μήπως ξέρεις πού είναι η σύζυγός μου;
Αυτήν τη στιγμή, θα είναι
από το μπάνιο, μόλις βαρύνει...

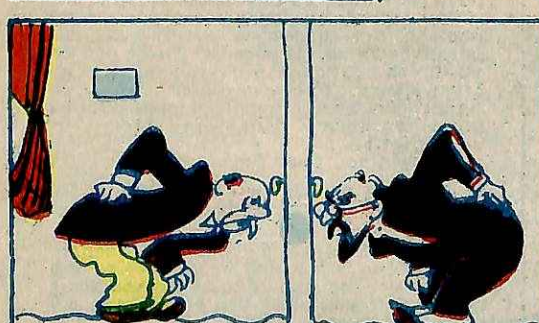
ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ
- Τι κακό πράγμα
πού είναι η αφηρη-
μαδα! Σκέψου
πώς δεν θυμά-
μαι ναλά, αν α-
πόψε έχω ραντε-
βό με τον Πέτρο στη
πλατεία Αγία Κα-
ρόλου... ή με τον
Καρλόλο στην πλα-
τεία Αγία Πέτρος!

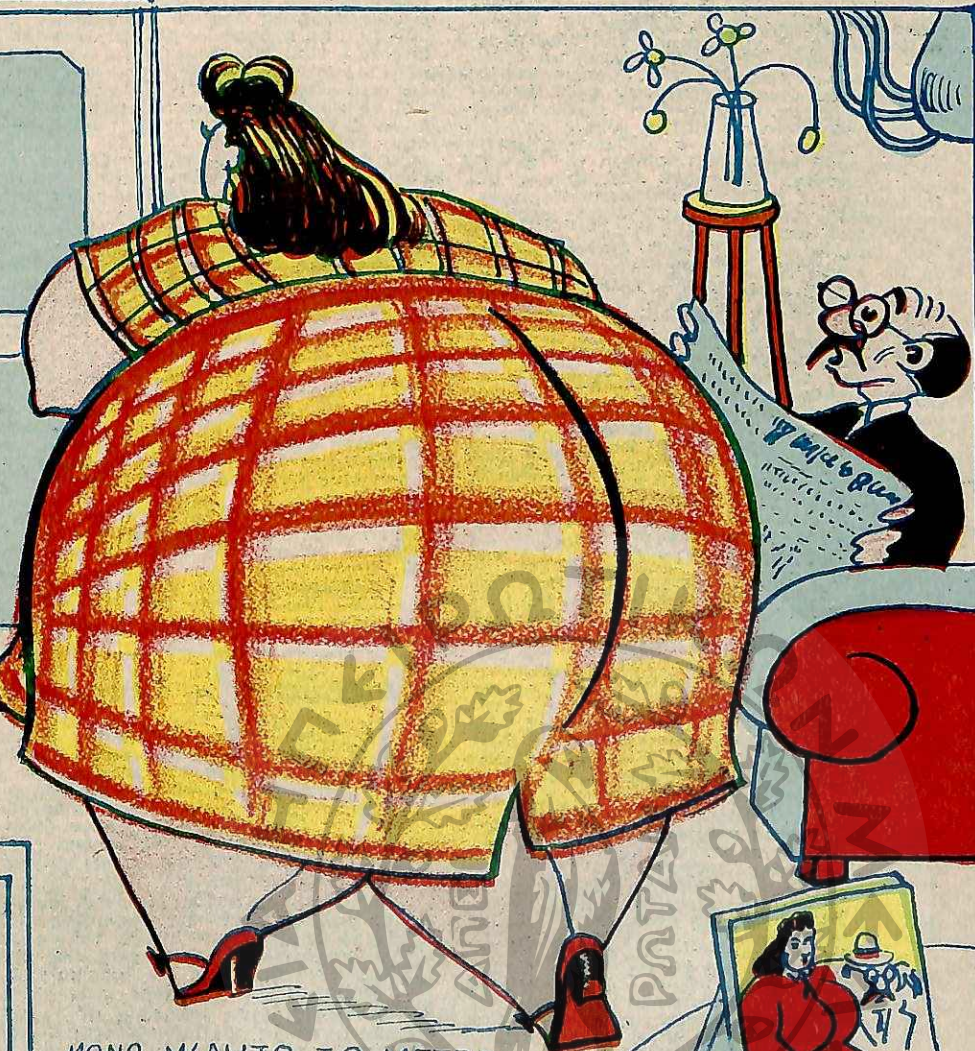
Ο ΚΛΕΠΤΗΣ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΥΠΟΣΧΕ-
ΘΗ ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗ, ΝΑ ΜΗ ΒΑ-
ΛΗ ΜΙΑ ΧΕΡΙ ΣΕ ΞΕΝΕΣ ΠΕΡΙ-
ΟΥΣΙΕΣ ΚΡΑΤΑΕΙ ΤΗΝ ΥΠΟΣΧΕ-
ΣΙ ΤΟΥ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ
Η ΠΑΝΟΥΡΓΙΑ ΤΩ ΓΑΤΟΥ.

ΜΠΑΝΙΣΤΑΙ
ΚΥ'ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ: Ω, Ο ΜΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΜΕ
ΥΕΙΤΟΝΑΣ ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ.

ΜΟΝΟ Μ'ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΕΤΡΟ

Η ΧΟΥΤΡΗ: - Πάω στη ραφτρα μου
για να μου πάρη τα μέτρα για
το μαινούργιο μου φορέμα.
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: - Στη ραφτρα; Μα τα δικά σου τα μέτρα, μόνον
ένας γεωμέτρης μπορεί να τα πάρη.